ČÍSLO 36. (831) Praha, dne 5. září 1941

Hvězda

českých paní a dívek

K 1.20

PVV

Podzimní Pražský veletrh 7.-14. září 1941

Každá hospodyňka navštíví letos Podzimní P. V. V., kde najde velký výběr jakostních výrobků pro svoji domácnost.

PROGRAM 43. PODZIMNÍHO P. V. V. 1941

Odborné výrobní skupiny: strojní průmysl, kovodělný průmysl, sklo, porculán, keramika, hračky, textilie, elektrotechnický průmysl, kožedělný průmysl, bižuterie, galanterie, průmysl chemický, papírnický, potravinářský, průmysl domácích a kuchyňských potřeb, dřevoprůmysl, hudební nástroje, reklamní předměty, lidový umělecký průmysl, Foto-Kino-Optika, Trh nábytku a plan, Radiotrh, Trh kancelář. strojů a potřeb, Trh úsporného hospodaření v domácnosti, technický a stavební trh. **Výstavy:** velká poštovní výstava pod názvem „Pošta v dopravě a technice". Propagace italského cestovního ruchu.

Foto archiv Hvězdy.

Posádka útočného děla, která rozstřílela šest sovětských tanků, mezi nimi jeden o 52 tunách. Všichni byli vyznamenáni Železným křížem II. tř. a jejich velitel, poddůstojník, Železným křížem I. tř.

Melantrich, Praha — Foto Scherl

Po zdolání nepřátelského odporu postupuje se dále kouřícími vesnicemi kupředu, aby se uzavřel úžeji a pevněji obkličovací kruh kolem sovětských čet.

Melantrich, Praha — Foto Scherl

Letní tábory fašistické italské mládeže vychovávají zdatné a uvědomělé vojáky a občany Imperia.

Melantrich, Praha — Foto Ceps

Irán je trnem v oku plutokraticko-bolševických imperialistů. Na obrázku íránský následník trůnu při vojenské slavnosti se svou mladičkou chotí.

Melantrich, Praha — Foto Ceps

MLUVA SRDCE A ROZUMU

Závěr letošní sbírky na Německý Červený kříž, kterou uspořádala podobně jako loni vláda Protektorátu Čechy a Morava v měsíci červenci, přinesl radostné zjištění, že na šekový účet č. 63.000 došlo do 9. srpna 1941 včetně celkem 43,512.627 K 75 hal. „Jako loňského roku vedle větších darů hospodářských podniků a organisací radostný výsledek letošní sbírky vytvořily především drobné příspěvky tisíců a tisíců nezámožných českých lidí, kteří tak prokázali své dobré srdce a svou dobrou vůli a svůj zdravý politický smysl", zjišťuje vláda v projevu, který vydala k závěru letošní sbírky na Německý Červený kříž a v němž děkuje všem dárcům, kteří svým příspěvkem umožnili tento veliký výsledek, a všem těm, kteří se jakýmkoli způsobem přičinili o úspěch sbírky.

Bilanci sbírky doprovodil — stejně jako její začátek — vlastním projevem především pan státní president dr. Emil Hácha, aby vyzvedl skutečnost, že výsledek letošní sbírky o tolik převyšuje i loňskou vysokou číslici a okolnost, že počet drobných dárců byl letos ještě větší než roku loňského. „Spatřuji v tom nejen opětovný důkaz dobrého českého srdce" — praví pan státní president, „nýbrž i výmluvný projev toho, že český národ setrvává na půdě reálního chápání své situace a nedá se ani nepřímo strhnout s cesty práce, klidu a vytrvalosti." Pan státní president těmito slovy vystihuje celou duchovní atmosféru, ve které se sbírka na Německý Červený kříž mezi českým obyvatelstvem konala a zjišťuje i psychologické momenty, jež vedly k řečeným radostným výsledkům: velké výšce darů a vysokému počtu dárců. Sbírka se stala českému obyvatelstvu, jež rozhodnutím Vůdce a říšského kancléře dostalo v této válce za úkol pracovati v zázemí a dlíti u mírových zbraní, cestou, kterou lze osvědčiti pochopení pro příslušníky německé branné moci, bojující zejména nyní na východě nejen za vlast, nýbrž i za ony kraje, které vzala Říše do ochrany. Čeští lidé vždy měli otevřená srdce, která nikdy nezklamala, když se k nim promluvilo. Nemohla zklamati ani tentokrát, kdy šlo netoliko o věc sociální lásky, ale i projev vděčnosti hrdinům a občanskou povinnost. Tyto momenty to byly, jež přiměly jednotlivce, aby přispěli na Německý Červený kříž.

Právem však poukazují jak pan státní president, tak i vláda ve svých projevech na to, že převážná většina dárců jsou tisíce a tisíce drobných českých lidí. Jestliže jde o tisíce, jde tedy — nejsme národ milionářů — o vrstvy pracujících nezámožných dělníků a úředníků, rolníků a řemeslníků. Jestliže tito lidé neváhali přispět nesvědčí to jen o jejich obětavých srdcích, nýbrž také o jejich zralém politickém smyslu; o tom, že v českém národě jsou už pouze jednotlivci, kteří nemají pochopení pro velký boj, jejž vede Říše za lepší budoucí osudy nás všech, kdežto nejširší vrstvy jsou si vědomy již svého postavení v Říši i morálních povinností, jež jim z toho vyplývají. Zároveň se tím vyvrací i nepřátelská propaganda, která se pokouší namlouvat světu opak. Čím víc bude příležitostí, tím víc se bude ukazovat, že český národ jde cestou rozumné politiky, cestou skutečnosti, aniž se dá zviklati s těchto cest jakýmikoli sliby a hrozbami. Jde podle vzoru svého státního presidenta a podle jeho rad, neboť den za dnem mu snášejí důkazy, že je to jediné zdravá, ba jediné možná cesta. Žili jsme příliš dlouho ve slibech, než abychom ještě mohli dát na nějaké nové sliby. Žádné iluse už nás nesvedou, protože jsme se naučili vážiti si jistoty a protože jsme poznali, kdo skutečně dovede slibům dostát. Prohlašuje-li Říše, že porazí bolševiky a zvítězí nad plutokratickou Anglií, vědí Češi, že se tak stane. Prohlašuje-li Říše, že na základech spravedlivého národně-socialistického řádu vybuduje novou, lepší Evropu, vědí Češi, že se tak stane. A kdykoli budou vyzváni, aby k tomuto dílu přispěli, přispějí ze všech sil. Sbírka na Německý Červený kříž to ukázala a v této zkoušce nové národní zralosti a politické vyspělosti obstál náš národ dobře.

Fram

Zpravodajství z Říše

Hospodyně a lékárnice

Žena v dějinách lékárnictví. — Pocta paní dr. Ilse Esbornové.

Německé lékárnictvo při nedávné oslavě svého 700letého působení propůjčilo též jedné ženě „čestné uznání" za zásluhy o německé lékárnictví spojené s čestným darem. Této pocty dostalo se paní dr. Ilse Esbornové, která byla vzdělána jako lékárnice a z tohoto svého povolání pojala živý zájem o léčivé rostliny a stala se docentkou botaniky na hamburské universitě. Jako odborná župní pracovnice Říšské společnosti pro studium a pěstování léčivých rostlin je stále v živém styku s odbornými farmaceutskými kruhy.

Dnes snadno přijímáme názor, že žena teprve v nové době je činna v lékárnictví. Pohled do minulosti však poučuje, že v tom směru je již bohatá a dlouhá tradice. Vzpomínáme na př. krásné rytiny ze 17. století, ukazující „apoteku jedné hospodyně z r. 1680". Velká, čistá místnost je vypravena regály, nesoucími skoro až do stropu malé a hluboké přihrádky a zásuvky. Všude jsou pečlivé nápisy, také na různých nádobách, hrncích i lahvích. Pomocníci pilně pracují, jsouce ponejvíce zaměstnáni recepty nad stoly plnými kelímků, krabiček a pod. A paní lékárnice vydává vysunutým oknem ženám, tlačícím se na ulici, příslušné léky.

Takové lékárny v oné době nebyly řídkým zjevem. Patřilo ke každému slušnému měšťanskému domu pozdního středověku, aby byl opatřen nejen ordinační síní pro cizí nemocné, nýbrž aby měl i svou domácí lékárnu. V té době bylo lékařů ještě málo a oficiální lékárny byly řídké a drahé. Chudšímu obyvatelstvu, venkovu a malým městečkům byly lékárny nedostupné. Tak péče o zdraví příslušela hospodyním. Tehdy se učily dcery od svých matek tomu, jak v zahrádce pěstovati léčivé byliny, kde nalézati takové divoké rostliny, kdy to které léčivo nejúčinněji působí a pod. Učily se destilaci léčivých nápojů v retortách, vaření a přípravě léků, prášků, mastí a po dlouhém zaučování dobře věděly, co slouží jako utišující a co jako vzpružující lék, jakých směsí je třeba, jakých dávek a pod. Často taková hospodyně dosáhla vynikajících vědomostí a schopností. Ženy z lidu, jež byly zasvěceny do tajemství a vlastností různých kořínků, květů, určitého listí nebo těch kterých plodů, bývaly začasté jako moudré kořenářky velmi váženy, jindy — jako na př. za procesů s čarodějnicemi — byly ovšem zle vykřičeny. Ženy z vyšších stavů získávají své lékárnické vědomosti z knih receptů nebo z hovorů se znalci a význačně pomáhaly shromažďovati zkušenosti lidového léčení, sbírané po dlouhá staletí.

Na jedné bílé porculánové urně je poznamenáno, že lékárnictví jako samostatné povolání počalo se rokem 1240. Počínal se takto vyvíjeti lékárnický stav. Též při něm se shledáváme se ženami. V r. 1667 ve Stuttgartu bylo předáno vedení dvorní lékárny vdově po faráři Valentině Andreä, matce učené Marie Andreä. Lékárnu vedla k slávě dvoru a k žehnání chudého obyvatelstva města.

Ale tradice jde ještě dále než k r. 1240. Germáni uctívali ženu jako ranhojičku. Ženy na hradech opatrovaly svá léčebná tajemství a své léčebné prostředky. Prameny ty jsou však spořejší než z pozdější doby.

Ze staletí 16., 17. a 18. jsou nám zvláště známy ženy v lékárnictví nadané. Od „matky Tyrol" Philipiny Welserové pochází kniha receptů. Laboratoř Anny Saské byla tak proslulá jako laboratoř hraběnky z Mansfeldu. Luther si cenil mastí a nápojů své ženy (Katharina von Bora) více než léků učených lékařů.

Čím více přibývalo lékařů z povolání a lékárníků, tím více mizela zručnost žen na tomto poli. Zmizela pak nadobro, když od poloviny minulého století se rozvinula moderní medicina a farmacie. I v městečkách a na prostém, vzdáleném venkově, ukazují se lékaři a jsou otvírány lékárny. Co však není používáno, zakrňuje. Radost nad chemickými přípravky zatlačila staré bylinářství a lidové léčení. Teprve dnes opět vzpomínáme starých pramenů a staré tradice, neboť zdravá, osvědčená léčebná moudrost stává se opět užitečnou.

Po několik desítiletí zůstalo však léčebné nadání ženy nevyužito. Potom se však ženě otevřela učiliště a vysoké školy, na kterých mohla ve století vysoce vyvinuté vědy osvojiti si žádoucí vědomosti v oboru moderního lékárnictví a prakse lékárnické. Ženě stalo se přístupné řádné odborné vzdělání, které ji dnes samu opravňuje k provozování odborné prakse. Jako lékárnická asistentka a jako vědecky vzdělaná farmaceutka může dnes žena plnit své prastaré, avšak s jejími hospodyňskými povinnostmi tak úzce spjaté lékárnické nadání. Zmíněné propůjčení čestného uznání je potěšitelným znamením tohoto vývoje. (Ceps.)

Všeobecné
Vyznání
Víry
Ve
Vítězství
Velkoněmecka

V Bulharsku bude postaven pomník selce

Sofia (Ceps). Bulharský ministr zemědělství D. Kušev navrhl, aby byl postaven pomník bulharské selce. Pomník, postavený na nejvýznačnějším místě v Bulharsku, má symbolisovati úctu bulharského národa k velké pracovnici bulharské země — bulharské selce. Bude to též uznání zásluh bulharské selky na velkých historických dnech, které bulharský národ nyní prožívá. Pomník bulharské selce bude připomínat příštím pokolením činnost bulharské selky v přetvoření života vesnice a zlepšení selského života.

Časný podzim

PRAKT. SOUDNIČKA

Fouká již ze strnišť a ve vzduchu se třpytí babí léto. Ale přes to je ještě krásně a mírně sluneční paprsky zajišťují dobrou pohodu. To přece stačí k lidskému štěstí, třebas je líbezné jaro i vášnivé léto dávno pryč. Proto i pan Novotný se rozhodl, že se ožení, protože na štěstí není nikdy pozdě. Pravda, měl již punc starého mládence a poněvadž se mu blížila padesátka, byli všichni jeho příbuzní i přátelé přesvedčeni, že již žádná žena cesty pana Novotného nezkříží. Pan Novotný zastával v bankovním životě významné postavení a pro své jemné vystoupení a mírnou povahu byl ve společnosti velmi oblíben. Hospodářsky byl skvěle zajištěn a mohl by proto zajistiti i ženu a rodinu. Když se vracel ze společnosti domů, byl příliš opuštěn ve svém vkusně zařízeném bytě a začal se pomalu děsiti tíhy samoty. Protože byl i velmi rozumným mužem, bezohledně si řekl, že jej již žádná mladá krasavice milovati nebude a proto hledal věkem přiměřenou družku, která by s ním sdílela slunný a spokojený podzim života.

Slečně Kláře táhla již také čtyřicítka. Její uhlazený zjev zaujal pana Novotného do té míry, že se o ni začal vážně zajímati. Vlastním seznáním zjistil, že slečna Klára ráda nosí střízlivé oblečení temných barev, které osvěžuje jenom bílými límečky. Způsob vystoupení se mu také velmi zamlouval, poněvadž slečna byla tichou a nenáročnou bytostí, která si na své živobytí vydělávala vyučováním hře na klavír. Ostatní již obstarala informační kancelář, která ujistila pana Novotného, že

Melantrich, Praha — Kreslila Mayerová

slečna Klára jest ženou naprosto bezvadné minulosti a že dokonce disponuje i vlastními úsporami a menším dědictvím po rodičích. Všechno se tedy zdálo být naprosto dokonalé a pan Novotný byl velmi šťasten, že bude mít dokonce panenskou nevěstu. Pospíchal proto se svatbou a až se mu v očích zamžilo, když nevěsta mu řekla sladké ano.

Svatba byla tichá, ale na svatební cestu chtěl si pan Novotný doložit. Paní Klára znala jen pražské okolí, protože nikdy s nikým na výlety nechodila a vysedávala jen u svého milovaného klavíru. Její manžel se proto rozhodl, že jí ukáže významná česká města a proto hned od oltáře odjeli na prvé místo podle pečlivě sestaveného programu, kde se pan Novotný rozhodl ztráviti svatební noc. V nejlepším hotelu měli připravený překrásný pokoj, vyzdobený květinami, poněvadž pan Novotný na ničem nešetřil a zejména tato první noc měla zůstati pro oba nezapomenutelnou. A skutečně také nezapomenutelnou zůstala. Když se nad městem rozhostil noční klid a jenom hvězdy a měsíc rušily hlubokou tmu, přihlásil se pan Novotný o své manželské právo. Se strany své manželky čekal povolnost a něžnou odezvu a byl proto velmi překvapen, když narazil na silný odpor a z úst své choti slyšel prohlášení, že k něčemu takovému nemůže dáti souhlasu. Ještě několikráte se pokoušel jemným způsobem odstraniti zásadní odpor své choti, vždycky však narazil na naprostý nesouhlas a nepochopení. Zkrátili proto manželé Novotných svoji svatební cestu a vrátili se do pražského bytu, který pan Novotný tak pěkně zařídil a kde doufal, že se snad lépe upraví vzájemné manželské vztahy. Ale ani zde nedočkal se pan Novotný splnění svých snů a nakonec dospěl k přesvědčení, že manželka se nezmění. Takový život si ovšem nepředstavoval a také nenalézal vhodným a příjemným soužití se svojí cudnou panenskou chotí. Rozhodl se proto, že raději zruší manželské soužití rozvodem, přes to že se vždycky velmi obával společenských skandálů.

Podal proto proti své manželce žalobu o rozvod manželství, ve které uváděl jako jediný důvod, že vlastně ke skutečnému manželskému soužití to jest k tak zvané konsumaci manželství, vůbec nedošlo. Vysvětlil také soudu, že žalovaná jeho manželka prohlásila, že si žádných intimit nepřeje a že přes to, že se několikrát pokoušel dosíci svých manželských práv, setrvala při svém odporu. Svědecky bylo dokonce prokázáno, že paní Novotná nechtěla sdílet ani manželskou ložnici a že dávala přednost t. zv. platonickému manželství, před skutečným soužitím. A přece byla žaloba pana Novotného zamítnuta a rozvod manželství mu nebyl povolen. Rozsudek soudu prvé stolice byl velmi zajímavý a pan Novotný nemohl ani uvěřit svým očím, když četl to, co mu soudce v rozhodovacích důvodech povídal. Opřel se o ustanovení paragrafu 91 občanského zákona, který prý povýšil muže na hlavu rodiny. Paragraf 90 téhož zákona pak říká, že oba manželé jsou stejně povinni k plnění manželských povinností. Je-li pan Novotný tedy hlavou rodiny, má plné právo k tomu, aby použil výhody dané mu přírodou i zákonem, to jest, aby použitím určitého násilí překonal panenský ostych své choti, který vzhledem k pokročilejšímu věku jest jistě silnější a takovým způsobem se domohl svého práva. Protože prý ani v žalobě netvrdil, že by tohoto násilí vůči své choti použil, musí se k ní přiblížiti ještě jednou a tímto dovoleným určitým a přiměřeným násilím překonati dosavadní panenský stud své choti. Všechny soudy vyšších stolic potvrdily rozhodnutí soudu prvé stolice a tak panu Novotnému nezbývá nic jiného, než použíti vůči své ostýchavé choti přiměřeného násilí, anebo žíti vedle ní v platonickém manželství, které sice vyhovuje paní Kláře, ne však panu Novotnému, který si přál slunný podzim, vyrovnané soužití a ne prudké letní bouře, tím spíše pak ne násilí na vlastní manželce.

JUDr Božena Pátková

NA SPÁNEK HLUBOKÝ

Foto archiv Hvězdy

Noc jemně přichází a ukládá nás v loži
den ztvrda pracuje a tvrdě klade spát
je spánek laskavý, v němž všechny bědy shoří,
i spánek rdousivý, jenž učí snů se bát,

spí stáří znavené, já už mám dostaráno,
vše živé vychladlo, tak jako v dýmce prach,
už brzy ulehnu a nepřijde mi ráno,
zlehounka usnu pak a nevstat není strach

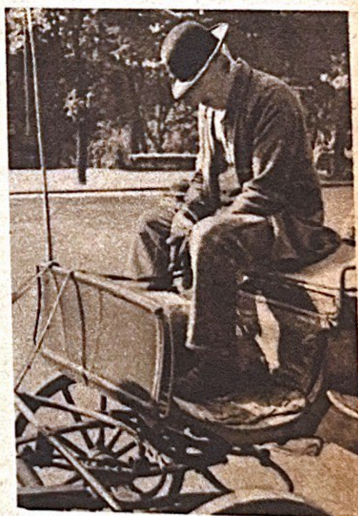
spí tulák na slámě a neví kdo ho vzbudí,
stoh je náš hostitel a nezavírá vrat,
je spánkem bohatý, ten kdo je statky chudý,
ať v slávě vzbudí se, kdo nepoznán šel spát,

spí mládí znavené, jak mohou spát jen ptáci,
pod křídla hřejivá když ukládají dech,
pták létat učí se a lidské mládě práci,
na tvrdých větvích spí, na plísní vlhkých zdech,

spí milé na klíně, stulen je v trávu chudou,
nic není dáno jim, než jeden v týdnu den,
na ostrov blažený kde sami spolu budou,
sen jeho unáší, ona se dívá jen,

spí kočí na voze, bič postaven jak stěžeň,
oprať mu vyklouzla, podkovy nezní už,
teď není kočím už a ve slávě je vezen,
táhnou jej oblaka a duha věnčí vůz,

spí člověk v kamení, jejž prostoupilo hloží,
spí tvrdě nad kámen, jen ruka nechce spát,
co život nedal jí, kdo do té dlaně vloží,
za práci, za život, jenž dal tak tvrdě stlát.

●

Polštáře z purpuru, i torbu z tvrdé kůže,
můžeš mít pod hlavou, i vlastní ruku jen,
vždyť lidé musí spát, i snít je hodno muže,
kdo vstává s červánky, má o to dříve den . . .

Karel Šipka.

Chudá Zuzanka zdědila po své tetě hotel Modrá hvězda. Byla o tom vyrozuměna advokátovým dopisem. Ale ve městě byly dva hotely téhož jména. Jeden starý opuštěný a zchátralý na periferii, v němž žili a hospodařili tři veselí mládenci. To byl ten tetin hotel. A druhý hotel byl vznešený a prvotřídní. Zuzanka přirozeně myslila, že zdědila tento hotel.

M. SVOBODOVÁ:

Hotel MODRÁ HVĚZDA

filmový románek

III.

Jak Zuzance uletěl holub na střeše, aniž měla vrabce v hrsti.

Ptáte se, kde je Zuzanka? V té chvíli již na jedné z nejrušnějších ulic města. Zdá se jí, že má za sebou nejvzrušenější část pozemského života. Neboť umývat den ze dne — od rána do večera — nádobí, na tom není přece nic vzrušujícího, i když jsme obklopeni rušným provozem hotelové kuchyně. Snad by na Zuzanku působilo, kdyby se do ní zamiloval místo kuchtíka některý z hostů-labužníků, kteří vedeni vášní jedlíků, vnikli často až do kuchyně. Ale kdo z nich by si všiml půvabů plavovlasé myčky nádobí, když na dosah byla do zlata upečená drůbež, barvité ovocné saláty, obložené mísy. Příliš silná konkurence.

Ale život píše nejen dramata, jak tvrdí přemýšliví spisovatelé, ale i veselohry. Podle všech pravidel veselohry stála Zuzanka se svým kufříkem naproti velkému hotelu „Modrá hvězda". Tento luxusní hotel první třídy patřil velké akciové společnosti mezinárodních hotelů. Před Zuzankou rušná ulice, široká ulice s rušným provozem — a na druhé straně přepychový hotel. Zuzanka sleduje okouzleným zrakem nekonečnou řadu pater, zdálo se jí, že končí někde v oblacích. A okna by do smrti nespočítala. Takové dědictví už stojí za to! Zuzanka hledí s očima úžasem rozšířenýma na tu krásu a lidé se dívají na Zuzanku. Snad proto, že je tak hezká, že má tak modré oči, v nichž se zračí obloha — snad proto, že je tak mladá, že má chudičký kostymek a kufřík ovázaný motouzem.

Potom prý zprávy v novinách o tom, jak nějaký neznámý, bohatý strýček zanechal obrovské dědictví chudému příbuznému jsou kachny! Stačí se však zamyslit: Proč bych to nemohl být já? Proč zrovna mne by nemohlo potkat štěstí. Už Cicero přece řekl: „Co se může stát někomu, může se stát každému. Proč by Zuzanka nemohla zdědit velký hotel?

Ano, Zuzanka již srostla s myšlenkou, že bude bohatá; a teď se již kochá pohledem na své bohatství. — Náhle ji přepadl strach, dětský, neopodstatněný strach. Což když její nádherný hotel zmizí jako její skládací obrázková knížka z dětství? Jak často si z ní stavěla domečky, jak často se náhle s pleskotem zřítily!

Hlouposti! Rázně vykročila vpřed. Než přešla širokou ulicí, zopakovala si v duchu všechna Mardenova hesla plná životního optimismu, včetně starého, poctivého českého přísloví: „Odvážnému štěstí přeje."

V tom okamžiku přijížděl k hotelu elegantní vůz nejbohatší ženy, kterou znala Praha: Milada Landová.

Přitiskla pevněji k srdci notářův dopis, který znamenal radostnou budoucnost — a zapomněla na celý svět. Všechna její pozornost byla soustředěna na elegantní zjev Milady Landové.

Krásná Milada provázena starší společnicí vystupovala z vozu. Nevěnovala ani pohled Zuzance, která ji hltala očima. A přece měly mít v budoucnu mnoho společného.

Šofér vyložil z auta Miladina zavazadla polepená nálepkami hotelů z celého světa. Boyové, sluhové je hbitě odnášeli. Portýr se klaněl, vpustil dámy, které zmizely ve svítícím skle otáčecích dveří.

Zuzance se zajiskřilo v očích, hlava se jí zatočila. „Božínku, jen jednou být tak krásná, půvabná, elegantní!" — Kdysi, je to již tak dávno, jak vzdálená se zdá nedávná minulost, znala jasně svůj životní cíl: Malý, čistý hotel se vzornou obsluhou, výtečnou kuchyní a stinnou zahradou. Zabloudila zrakem po mramorovém portálu, na němž se leskla řada mosazných písmen:

Hotel kategorie A.

Pohladila lesklý mramor dlaní a po prvé se v ní ozval majetnický pud. Změřila kriticky sluhy, kteří kol ní nosili zavazadla a napomenula je laskavě, ale vlastnicky stručně: „Očistěte si obuv, ať nenosíte dovnitř prach."

Usmála se roztomile jejich údivu. Co budou dělat až zví, kdo jsem! To jim oči z důlků vypadnou!

Zuzanka vstoupila do hotelu s důstojností filosofa, kterému nevadí, že má v kapse pouze korunu dvacet na tramvaj, který si neláme hlavu tím, že vchod slouží i za východ — a že jistější je vrabec v hrsti, nežli holub na střeše. Neboť chybami se člověk učí. Tak se Zuzanka ocitla v hale hotelu právě v okamžiku, kdy se u pultu zapisovala Milada Landová.

Milada Landová je odchovanka švýcarského pensionátu, učitelů hudby, zpěvu a tance. Na štěstí jí to vše příliš neuškodilo, protože dávala především přednost sportu. Objednala skvělý byt pro sebe, menší pokojík pro svou společnici a místnost pro svatební hostinu.

Milada odcházela ke zdviži v průvodu šéfa recepce, který ochotně radil, vysvětloval, klaněl se uctivě, přetékal úsměvy. Byl nápadně podoben tučňáku — sám se bláhově domníval, že se podobá Adonisovi. Což ostatně na věci nic nemění, protože to si myslí víc lidí.

Jen proto, že pozornost všech byla soustředěna uvítáním Milady, mohla Zuzanka nerušeně pobíhat v hale sem a tam, aniž si jí kdo povšiml. Ale jakmile vzácný host vstoupil do zdviže, pohledy číšníků, boyů a ostatní hotelové čeládky se zavrtaly do Zuzanky, lépe řečeno do jejího provazem ovázaného kufru, jako dobře mířené šípy do středu terče.

Ohromný černý sluha s řadou nádherných zubů zastínil Zuzance výhled. Až se jí zatočila hlava. „Haló, příteli," zašveholila nejsladším hláskem, kterým by odzbrojila každého muže jakýchkoli rozměrů a váhy: „Hledám ředitele."

Černoch se shovívavě usmál, neboť měl znamenitý smysl pro humor a poznamenal přátelsky: „Vyplníte napřed audienční dotazník."

Ačkoliv Zuzanka měla již určité sympatie pro muže s informacemi, změřila ho nyní zdrcujícím pohledem, a poněvadž zahlédla na konci haly nápis „ředitelna", vrazila černochovi beze slova do ruky svůj kufřík s deštníkem a rozběhla se k ředitelně. A než se černoch vzpamatoval, rozehrával se za skleněnou stěnou kanceláře podivuhodný děj. Zuzanku totiž dopálilo, že nebyla dosti vlídně uvítána. Je pravda, že se vřítila do ředitelny prudčeji, než bývá zvykem u mladé, dobře vychované dámy, ale byla poněkud zneklidněna zbytečnými formalitami a chtěla věc uspíšit. Vrhla se prostě s elánem do budování svého nového života, jehož základem je dědictví po tetě Barboře.

Účetní, který v té chvíli pracoval v ředitelně, byl zase nervosní typ, který reagoval na její hlučný, nečekaný příchod úlekem, jehož reflexy se jevily nejnápadněji na nose, kde se mu třásl skřipec, což vypadalo docela kratochvilně. To rozveselilo na okamžik Zuzanku, takže zapomněla na vážnost chvíle a rozesmála se na celé kolo.

Tím však polekala účetního ještě více. Couval před ní pln bázně. Marně volal na pomoc rozvahu, Zuzančina slova: „Jsem nová majitelka tohoto hotelu," vyvolala v něm jen nové záchvaty panického strachu.

Příchod ředitele nezlepšil situaci. Naopak ji ještě zkomplikoval. Černoch, nahlížející do ředitelny za skleněnými dveřmi s úžasem pozoroval, jak Zuzanka ohromila i ředitele přívalem slov, na které on jen kýval. Účetní bázlivě stavěl mezi sebe a Zuzanku křeslo. Jistota je jistota. To děvče rozhodně nemůže být normální.

Černoch pohlédl na odřený kufr, který držel v ruce — náhle se prudce otočil a ustrnul v hluboké úkloně: „Uctivá poklona, pane generální řediteli."

„Jaká je to tam komedie?" Generální ředitel soustředil pozornost na pantomimu za skleněnými dveřmi ředitelny, kde Zuzanka zřejmě ovládala situaci. Ředitel právě nabídl Zuzance křeslo, a když se usadila, odstoupil od ní uctivě — nespouštěje s ní oči. Generální ředitel se bavil, i když v podvědomí byl již rozhodnut, že zjedná pořádek — jihnul při pohledu na Zuzanku. Třebaže byla za sklem, byla prostě k zulíbání.

Zuzanka totiž nešetřila úsměvy, protože úsměv byl její druhou přirozeností. Konečně mohla uplatnit všechnu nastřádanou energii podnícenou Mardenem.

„Pánové, když převezmu tento podnik, není ještě řečeno, že převezmu také personál. Se svým dědictvím si mohu dělat co chci, není-liž pravda?"

Oba muži horlivě přikyvují; zvláště účetní, který se strašně potil, což by mohlo mít blahodárný vliv na jeho zastaralé reumatické bolesti. Zuzanka právě došla k epištolám, poučujícím personál:

„Ředitel hotelu musí být samozřejmě muž vzdělaný. Vždyť známý filmový herec Adolf Menjou, bývalý číšník, konstatuje: Ideální vrchní číšník zná pravidelně několik jazyků, je zcestovalý, rozumí světu a lidem a bývá mnohdy vzdělanější než většina jeho hostí. Při tom má ovšem tolik taktu, aby svou duševní převahu nedal znáti."

Zuzanka vychrlila toto poučení jedním dechem. Ředitel, který marně hledal příležitost k úniku, mdle přitakal: „Ano, zajisté!" A náhle se omluvil důležitým telefonním rozhovorem. Zmizel v telefonní cele a volal zcela neobvyklé číslo: Záchrannou stanici.

Účetní otřel pot s čela a nabídl Zuzance pestré prospekty s fotografiemi evropských hotelů, které jsou přičleněny ke koncernu „Modrá hvězda". Zuzanka vzhlédla k účetnímu s okouzlujícím úsměvem: „Všechny hotely tady uvedené patří k Modré hvězdě?" a zatajila dech v očekávání odpovědi. „Ano, prosím, všechny." — „Sláva!" vykřikla Zuzanka. „Sláva," opakovala výkřik a zvedla ruku, načež se uklidnila a poznamenala věcně: „Podívejme se, jak byla teta Barbora čilá!"

Skřipec na nose účetního čile poskočil; polekaně vykoktal: „Kdo to, prosím?"

„Teta Barbora! — Jako byste neznal tetu Barboru!?"

„Ach tak, teta Barbora — máte pravdu — prosím . . ."

Zatím hovořil ředitel s ústavem choromyslných: „No, dovolte, když přijde z čista jasna do největšího hotelu akciové mezinárodní společnosti děvče s kufrem, ovázaným motouzem a prohlásí, že hotel zdědila . . .?! Copak mají akciové společnosti děti?" Otočil se, aby viděl co se děje v ředitelně. Zuzanka právě projevila chuť pohladit účetního, protože byla dojata jeho úzkostným pohledem: „Buďte docela bez starosti, jste mi sympatický, odměním vás za vaši úslužnost. Jak dlouho jste ve službách hotelu?" — „Sedmadvacet let." Účetní se odvážil vydechnout. „Jmenuji vás generálním ředitelem! — Spokojen?"

Ubohý účetní, který by v jiném případě vyskočil radostí až do stropu, zbledl úzkostí. Poletí! A jen proto, že si Zuzanka umínila obšťastňovat lidi. Vždyť ve dveřích stál skutečný generální ředitel v průvodu ředitele, který jedním okem loupal po účetním a druhým se díval ke schodům, zdali se tam již ozývá ruch způsobený příjezdem záchranné stanice.

Zuzanka vzhlédla s andělským úsměvem: „Jaký je to člověk, který vejde bez pozdravu a zaklepání. V mém hotelu musí vládnout heslo: Slušnost především." — Pak vykřikla přísně: „Kdo je to?" — „Generální ředitel," zněla odpověď.

Zuzanka se zarazila, ale pak rázně rozhodla: „Dva generální ředitelé v jednom hotelu — rovná se dvěma kohoutům na jednom smetišti. Proto vás, pane, zbavuji titulu generálního ředitele, s platem v plné míře až do konce roku. A teď mne doprovodíte, pánové, abyste viděli, jak to všechno lítá, když Zuzanka někde dělá pořádek." A usmála se roztomile.

Všechen personál, boyové, sluhové, pokojské stáli připraveni ve vzorném špalíru k uvítání Zuzanky.

Zuzanka přijala důstojně kytici od rozpačitého boye, který hned při prvním pohledu na ni se infikoval bacilem zamilovanosti — a prohlásila rozhodně:

„Jen ne dlouhé řeči, nemám to ráda — A pak, čas je drahý . . ." A jako by byla odjakživa zvyklá přijímat hold, prošla špalírem personálu. Ošetřovatelé na jeho konci čekali na vhodný okamžik.

Zuzanka skončila prohlídku s blahosklonným úsměvem. Jak jsou milí ti lidé a jak se usmívají! — Otočila se, ještě jeden úsměv na rozloučenou a to, co následovalo se odehrálo tak bleskurychle jako bláznivý sen.

Dva páry silných rukou uchopily náhle Zuzanku, sevřely ji jako kleště, připravily o dech, schopnost bránit se. Zuzanka ani nevykřikla, když ji dva ošetřovatelé nesli „jako andělíčka" a v záplavě květů, kterých se nechtěla vzdát, i když ji dusily a šimraly — nezvykle rychlým tempem ji odnášeli ven.

Před hotelem okounělo několik náhodných diváků, kterým se naskytla nezvyklá podívaná. Dva udýchaní muži v bílém se vyřítili z hotelu. V náručí nesli podivné břemeno. Květiny, mnoho květin, které zabraňovaly pohledu na podivné, zmítající se stvoření. Bylo jistě mladé, rodu ženského, poněvadž bylo vidět pár rozkošných nožek.

A Zuzanka i s muži vlítla do vozu záchranky jako čmelák do cukrářského krámu.

Pokračování příště.

Všechen personál, boyové, sluhové, pokojské stáli připraveni ve vzorném špalíru k uvítání Zuzanky.

Foto Lucerna-Film.

UKRADENÁ TVÁŘ

SPOLEČENSKÝ ROMÁN

RŮŽENA UTĚŠILOVÁ

23. pokračování.

Usedl nad lesní příkop a hleděl na jeho hladké, jak umetené boky, posypané jehličím a porostlé suchým mechem. Na jeho dně bylo naváto trochu chrastícího listí s nedalekých buků a několika hnědých, celistvých šišek.

Muž těžce vzdychl. Co to jen učinil? Kam prchla vášnivá touha, pro níž zradil Doru? Več se proměnila žena, k vůli níž rozbil svůj život? Tiskl tvář do dlaní a nemohl snésti lesní vůně, jež se k němu drala. Odevšud na něho křičely vyčítavě oči, volalo zmučené srdce . . . Vyhnul se úmyslně Dořině rodišti, ale věděl dobře, že je odsud sotva půl hodiny vzdáleno a že tam v zemi leží dva muži, jimž byla Dora vším.

Zastenal. Vždyť i jemu byla vším! Chtěl zavolati, že dosud je, ale svědomí se ozvalo tak hrozivě, že se z úst vydralo jen tiché zaúpění.

XL.

Hned nazítří po návratu do Prahy odebral se Kment do kanceláře. Ředitel Žlábek ho přivítal neradostně a s vyčítavou tváří mu předložil účty.

„Obávám se, že své závody již nezachráníte, pane!“ řekl studeně. „Jste-li vy příčinou změny chování milostivé paní, pak ovšem padne všechna vina jen na vás.“

Ještě nedomluvil, když se ozval telefon. Ohlásila se Dora Kmentová a přála si padesát tisíc korun.

„Nechal byste mne docela bez peněz, drahý pane řediteli!“ šveholila. „Chápete přece, musím dáti do pořádku svou toaletu. Asi za týden mi laskavě připravte dalších dvacet tisíc. Přijdu se na vás co nejdříve podívat, abych se vám pochlubila svou skvělou bronzovou pletí.“

„Lituji, milostivá paní, peníze není možno vyplatit,“ odvětil škrobeně.

„Má žena?“ zamračil se Kment, chápaje se druhého sluchátka.

Žlábek mlčky přikývl.

„Jak tomu mám rozumět?“ zaznělo podrážděně z telefonu. „Doufám, že mám právo disponovat svými penězi?“

„Bohužel, milostivá paní, není zde již peněz, které byste mohla nazvati svými. Račte mne navštíviti v kanceláři, ukáži vám účty a zcela jistě uznáte, že stav je tak hrozný, že počítati se záchranou závodů je nejčirejším optimismem.“

„Musím vám říci, že mi je celkem lhostejno, jaké jsou účty, ale že mi velmi záleží na tom, abych měla do odpoledne aspoň dvacet tisíc korun.“

„Vyloučeno!“ odvětil nepřívětivě Žlábek a chtěl pokračovat, když ucítil na své paži Kmentovu ruku.

„Dejte jí je,“ zašeptaly bledé rty, „budeme míti týden klidu na usilovnou práci.“

Žlábkovi oči zpřísněly, pak znechápavěly, posléze užasly. Zatím uši zachycovaly podrážděné ostré zvuky, zlá slova a příkré výčitky.

„Dobře,“ přerušil je, „pošlu vám je.“

„Věděla jsem, že se dohodneme,“ přiletělo smavě s druhého konce. „Adieu, pane řediteli, děkuji vám.“

Zavěsila sluchátko a muži se chvíli na sebe nepodívali.

„Nejhorší je to s filiálkami,“ začal posléze Žlábek, listuje v knihách, „zvláště tato je úplně na mizině.“

Položil před Kmenta účty a ten zbledl ještě více, když si přečtl jméno Dořina rodiště.

„Dokud jste jezdil na pravidelné revise, prospívala skvěle,“ pokračoval Žlabek, „je ovšem nutno přiznati, že váš pobyt za hranicemi nás stál všechny hotovosti jak ze závodů tak z filiálek. Nechci tvrdit, že obchod zachráníme; když se po smrti vašeho otce octl starý pan Kment v úzkých, nebyly jeho nesnáze ani zdaleka tak zlé jako jsou dnešní a přece někdy o udržení pochyboval. Ale pokusiti se o to snad můžeme.“

Proseděli celý den v důležitých poradách a večer odcházel Kment domů ubitý zoufalou jistotou. Jen zázrak by mohl strýcovy závody udržet!

Marta ho očekávala v záplavě šatstva a cizích lidí.

„Najala jsem služebnictvo,“ řekla. „Kromě toho jsem pozvala na zítřek zprostředkovatele koupi domů. Vyprávěl mi o rozkošném šestipatrovém rožáku, blízko Václavského náměstí. Ujistil mne, že je zařízen co nejmoderněji. Doufám, že s tím souhlasíš?“

„Co je mi do toho, mluvíš-li s někým o takových hloupostech?“ utrhl se na ni.

„Pravda. Vyřídím si to tedy sama. Můžeš říci Žlábkovi, že si s ním zítra přijdu pohovořit,“ řekla.

„Nikdo nebude vpuštěn. Ani ty ne. Jsou důvěrné porady.“

Zasmála se.

„Nebuď směšný. Důvěrné porady nemohou býti nikde bez majitele a tím jsem přece já.“

„Opovážíš-li se nás nyní vyrušovat, když jde o to, neuděláme-li úpadek, povím všechno Žlábkovi!“ pohrozil zběsile.

„Řekni! Bude tě považovat za blázna,“ posmívala se.

„Ne! Ale řekne, že on sám byl blázen, když se nechal nachytat!“ křičel Kment.

„Kroť se, ano? Poslouchají nás lidé,“ zamračila se; ale poněvadž jeho oči byly nemilosrdné a bez lásky, rozhodla se k ústupu. „Jsi-li tedy tak hrubý, počkám několik dnů, až se zase vzpamatuješ.“

Kmentovy závody se podobaly tonoucímu, chytajícímu se i nejslabších opěr. Požádaly o úvěr, ale zprávy o jejich situaci proskočily již do veřejnosti a peněžní ústavy odmítly. Za čtrnáct dnů se rozhodl Kment prodati dům, ale nedošlo k tomu, neboť Žlábek zjistil, že si naň v posledních třech dnech vypůjčila Dora Kmentová pět set tisíc korun.

„Co se to jen stalo?“ opakoval rozechvěle Žlábek. „Co se to stalo?“

Kment mlčel, pěst měl přitištěnu k ústům a zuby hryzl kotníky. Oh ano, co se to stalo? Co to jen učinil? Proč zemřelo před sedmi měsíci ono malé děťátko? Bylo by ho jistě udrželo při rozumu a zabránilo rozvratu.

„Měl byste se rozjet po filiálkách!“ radil Žlábek. „Jimi mohli bychom podepříti hlavní závody.“

„Zítra!“ slíbil Kment a vyšel pohrbeně do ulice.

Ujasnil si, že mu v duši hlodá úporná myšlenka, která se nedala odehnati po celou dobu, co se vrátil do Prahy. Jak by se dověděl něco o Doře? Co s ní je? Jak se jí daří? Je živa? Dnes propukla touha po zjištění tak mocně, že ji nebylo možno překonati. Jeho kroky se stočily k bývalému Martinu obydlí.

Obcházel až do tmy dům, pozoruje opatrně vcházející a odcházející. Pak si dodal odvahy a zaklepal u domovnice. Pohlédla na něho s ostře přimhouřenýma očima, ušklíbla se v poznání a založila ruce v bok.

„Co si pán přeje?“

Zakoktal se, krev mu vběhla do tváře.

„Slečna Balvínová — je doma, prosím?“

Při tom jí podával bankovku, kterou žena nechala viset v jeho ruce.

„To nevím, vašnosti! Nebydlí zde již dva měsíce. Peníze si nechají, nic jsem jim neřekla.“

Zavřela mu dveře před nosem a šeptala starému:

„Dával mi desetikorunu. Panu domácímu řeknu, že to byla dvacetikoruna a on mi dá padesátikorunu. Maršál je přece kavalír! Vidíš, ty hlupáku, tak se to musí umět s lidma!“

Kment zastrčil peníze zpět do kapsy a odcházel zoufale vzrušen. Co se stalo s Dorou? Kde je? Proč se odstěhovala? Roztřásla ho taková úzkost, že se rozeběhl ke Lhotského divadlu. To však bylo zavřeno a plakáty hlásily, že pravidelné představení začínají 1. září. Oči se náhle zastavily u povědomého jména a s něho sjely rychle na datum 10. července!

Přestal dýchat. Marta Balvínová hrála 10. července! — Je to Dora? Jeho Dora? Kriste, kdo by to byl jiný? „Rozkošná žena. Ohromný úspěch! V titulní roli vynikající umělkyně Marta Balvínová.“

Hleděl na to znovu a znovu, písmena se rozrůstala, dech se sice vrátil, ale dal se do útěku a začal honit srdce, které uspěchaně klopýtalo za ním.

Marta Balvínová! Jeho Dora! Nikdo tedy nepoznal jejich podvod? Všechno je v pořádku? Vyměnil si ženu a nikdo ho nepřišel ztrestat? Vlastně — se tedy — nic nestalo!

Cize se zasmál. Dora se stala herečkou. Smích utichl a skončil zasípěním v hrdle. Ubohá Dora! Jak je asi nešťastná!

Přinutili ji hrát! Ji, bezelstnou, prostou, průhlednou! Jak nemožná je asi na jevišti, když se odhodlal Lhotský k tak velikému humbuku, jakým je toto: „Ohromný úspěch!“

Oh, kéž by ji nalezl! Kéž by jí mohl pomoci!

Zaslechl kroky. Ulekaně se obrátil. Ocitl se proti Evžovi Lhotskému a všecek se rozradoval.

„Jaká šťastná náhoda!“ řekl, nutě se do veselosti.

Evža se na něho mrazivě díval a nevšiml si ruky, kterou mu Kment podával.

„Proč šťastná?“ zeptal se.

„Neviděl jsem vás již dlouho,“ vemlouval se Kment.

„To mne jen těší,“ ulehčil si studený Evža.

„Jak se daří vašemu divadlu?“

„Děkuji, skvěle.“

„Hraje u vás dosud — slečna Balvínová?“ odhodlal se Kment k hlavní otázce.

„Ne. Již ne.“

„Ale hrála u vás?“

„Vždyť jste si to zde mohl přečíst na plakátech,“ odvětil posměšně Evža a jeho čelisti byly vystouplé.

„Propustil jste ji?“

„Šla sama. Jen lump a darebák by ji mohl propustit,“ dohřál se Evža.

Kment se násilím přemáhal, ale nemohl zabrániti šedi, aby nevybílila jeho tvář.

„Kde nyní bydlí?“ zeptal se s vybojovaným klidem.

„Co je vám po tom, dovolte?“ zavrčel Lhotský. „Ještě jste jí toho provedl málo? Máte snad v zásobě novou ničemnost? Kliďte se ke své manželce a žijte s ní v bohabojném manželství. Marta Balvínová o vás již dávno nedbá a vsázím se, že na vás docela zapomněla.“

„Ptám se kde bydlí, zeptám se jí na to sám,“ zvolal Kment s náhlým hněvem.

„Dojděte si na policejní komisařství, tam vám to snad poví. Můžete se odvolat na výstup z konce května, budou si jej jistě pamatovat.“

Otevřel si dveře a vešed dovnitř, zamkl za sebou. Skleněnou tabulí vrhl naposled zuřivý pohled na manžela Marty Balvínové a zmizel na schodech.

Kment za ním vzrušeně hleděl. Připadalo mu, že Lhotský všechno ví, že jeho slova byla dvojsmyslná a úmyslně urážlivá. Jak to řekl? „Marta Balvínová o vás již dávno nedbá a vsázím se, že na vás docela zapomněla.“ Tím přece myslil Doru! Jeho Doru! Že o něho již nedbá? Že na něho docela zapomněla? K smíchu! Jeho ustrašená Dora, které bylo evangeliem každé jeho slovo, která zbožňovala jeho oči a plakala v jeho náručí — ta, že by mohla zapomenout?

Rozběhl se. Co se s ní stalo? Kde by ji mohl nalézti? Ten odporný Lhotský! Nikdy nemohl snést jeho nepříjemného vzezření! Není pochyby o tom, že ví, kde je Dora. Dora a zapomenout! Pravda, vrátila mu prsten, ale to bylo jen v prvním návalu bolesti; co se již o tom napřemýšlel a vždycky došel ke stejnému úsudku: Že nemohla jednati jinak. Dora je hrdá, nechtěla se vnucovat, ale někde v ústraní na něho trpělivě čeká a věří, že si ji k sobě odvede zpět. A on odvede!

Svědomí se v té chvíli ryčně probudilo a zachechtalo:

„Co uděláš s Martou? Přivedla tě téměř na mizinu a nezastaví se, dokud Kmentovy závody úplně nepohltí.“

Mávl rukou. Umlčí ji! Vyžene ji! Přivede si Doru zpět a zavolá policii. Dora dosvědčí, že ta zlá osoba není jeho ženou.

Vskočil do vozu elektrické dráhy a ujížděl před redakci „Pražských listů“. Tam vystoupil a zeptal se vrátného, je-li pan redaktor Jauris dosud přítomen.

„Vyjde každým okamžikem,“ zněla odpověď.

Kment poděkoval a vyšel na chodník, kde zastavil u vylepených listů.

Za čtvrt hodiny se dočkal. Shlédl Jaurise

Moderní výšivka křížkem a moderní šperk

Obdélná poduška č. 397 H a kruhová pokrývka č. 398 H jsou provedeny na světlém plátně křížkovými stehy v barvách pastelových. Poduška má rozměr asi 55×65 cm. Vzor natištěný na plátně je za K 45 (vzor na papíře K 15·—). Kruhová pokrývka

Foto archiv Hvězdy

č. 398 H má rozměr 140 cm. Vzor natištěný na plátně je za K 150·— (na papíře K 30·—).

Jako odpověď a radu pí L. N. otiskujeme ukázku moderních umělých šperků, které dnes nosí každá vkusná žena jako doplněk šatů pro odpolední i večerní společnost. Brož „Růžička", kterou zde vidíte v originální velikosti je celá provedena ze zlaceného kovu matného a lesklého. Výborně uzavírá moderní malé výstřihy šatů ať již jsou s límcem nebo bez límce. Cena K 15·—. Na druhém obrázku vidíte soupravu brož a náramek ze zlaceného kovu, ozdobené smaragdově zelenými kameny. Souprava je velmi vkusná a efektní. Jako dárek způsobí každé ženě milé a vítané překvapení. Cena za náramek K 49·—, brož K 19·—. HEDA.

Veškeré dotazy a objednávky vyřídí: Evin závod pro ženské ruční práce, společnost s r. o., Praha II., Jindřišská ul. č. 5 - pasáž.

dříve než on jeho a mohl si připraviti lhostejnou chůzi, když se s ním srazil u východu.

„Jsem rád, že vás zas jednou vidím," řekl přátelsky, vztahuje k němu ruku.

Jauris si oprášil nedbalým pohybem rukáv svých tmavěmodrých, elegantních šatů, nepřiložil nejmenšího významu jeho přátelsky nabídnuté ruce a upřel na něho ostré, lhostejné oči.

„Čím mohu sloužit?" utrousil.

„Jak se vám stále daří?" navazoval řeč Kment.

„Cožpak já," usmál se poťouchle redaktor, „nemám tak krásnou a milováníhodnou choť, jako vy. Jak jste se měl na cestách? Věřil byste, že o vašich závodech kolují neuvěřitelné historky? Jestli se nemýlím, viděl jsem včera vaši paní choť v cukrárně, oh, je jistě skvělé, míti za ženu tak dokonalou demokratku. Pili s šoférem čokoládu a on jí pak zapínal dlouho rukavičku. Nejste přece uražen, doufám?"

Kment si přetřel dlaní vlhké čelo a přinutil hlas k pevnosti.

„Ne."

„Telefonoval mi právě Lhotský, že s vámi mluvil. Jak jste laskav, že jste vyhledal i mne. Smím vám snad něčím posloužiti?"

Jeho přemrštěně sladký tón stiskl Kmentovi pěsti, ale i tentokrát se ovládl.

„Zajímalo by mne vědět, kde bydlí Marta Balvínová," pronesl.

„Opravdu?" usmál se mile redaktor. „Jak jste pozorný. Buďte ujištěn, že jí to vyřídím."

„Mohl byste mi říci její adresu?"

„Ovšem že mohl, vážený pane velkoobchodníku, ale jistě mi prominete, když to neučiním," odvětil roztomile Jauris.

„Ale proč?" vzplanul Kment.

„Poněvadž nechci. A poněvadž ani ona nechce."

„Lžete!" rozčilil se Kment.

„Také někdy," připustil Jauris. „Tentokrát však výjimečně mluvím pravdu. A propos, jestlipak víte o ní historku, na niž dnes již celá Praha zapomněla."

Kment na něho rozechvěle hleděl a téměř se bál dalších jeho slov. Stalo se snad přece něco?

„Vidím, že nevíte," pokračoval redaktor, kráčeje volným krokem po širokém chodníku. „Nuže, zdalipak jste někdy uhodl příčinu Martiny ztráty hlasu? Ne? Nuže, vy jste měl tenkrát nějakou komisi, nevzpomínám si již kde, a nevrátil jste se včas. Bylo to začátkem března, měla skvělý úspěch ve Velké opeře a po divadle jsme — samozřejmě — šli na flám. My s Lhotským, Holý a spousta jeho nohsledů. Jeli jsme na Jíloviště. Byla to báječná večeře, šampaňské, tanec, rozjaření. Říkala vám někdy o tom?"

Kment si hryzl rty a mlčel. Ne, neříkala mu o tom!

„Když bylo vypito dostatečné množství lahví, zeptala se Marta, kdo zaplatí útratu. Byla to částka tak značná, že si můžete spočítati na prstech, že jsme se z pochopitelných důvodů nemohli ani já, ani Evža Lhotský přihlásiti. A tu se důmyslná Marta dała do sázky. Kdo zaplatí, navštíví s ní rozkošně vytopený pokojík, jehož dveře se za nimi diskretně zavrou."

„Vy lžete!" vyhrkl Kment.

Redaktor se řezavě rozesmál.

„Vidíte, zase chyba! Opět mluvím výjimečně pravdu! Zeptejte se na to Lhotského, promluvte si s Holým a jeho chlapíky, nebo s Křepelou, jejím starým milencem."

„Milencem?"

„Na mou čest!" dušoval se Jauris. „Nedivím se vám nikterak, že jste pak všechno přetrhl. Není nad čistou, nezkaženou ženu! Vždyť ani já jsem u ní nesetrval. Prosím vás, přece jen je tu určité risiko, míti milenku, která jde z ruky do ruky. Lépe řečeno z náručí do náručí."

Čekal odpověď, ale nepřicházela. Pokračoval tedy:

„Tedy tenkrát v Jílovišti zaplatil Holý, ale komu Marta zaplatila, nevím. Mne s Lhotským, kteří jsme byli nepohodlně morální a zbraňovali jí, vyhodili před hotel, abychom jim nekazili zábavu. Pochopíte, že takto proflámovaná noc, noční jízda vozem, Martin temperament a ranní návrat do Prahy, musily míti následky. Však vám o nich nemusím vyprávěti, pocítil jste je na vlastní kůži. A věřte, litovali jsme vás tehdy všichni. Byli ovšem i tací, kteří se vám pustě posmívali, ku příkladu Holý et companie, ale to byla špatnost, neboť to přece byli oni, kteří ji měli vozit po cizozemských lékařích, když jí to sami všechno nadrobili."

„Nevěřím vám," řekl těžce Kment, ale věděl, že je to pravda a bylo mu, jako by všechna špína světa spadla do jeho nitra.

„To je od vás šlechetné," mínil dobrácky Jauris. „Však jste byl potom jedinou její nadějí. Odešel Maršál, odpadl jsem já, zmizel Holý a Křepela docela přesedlal k Nepustilce. Evža ovšem setrval, ale i tomu — přiznal se — se občas zvedl žaludek. A pak ti kluci z divadla: Pohorský a tak dále. Učinil jste velice moudrý kousek, že jste se z toho vytáhl."

„Proč mi to všechno [illegible]áte?" zeptal se dušeně Kment.

„Abyste nelitoval svého rozchodu s ní a abyste se po ní neptal."

„Proč jste mi to neřekl dříve?"

„Proč? Co mi bylo do toho? Pamatujte si, že nejnevděčnějším řemeslem je upozorňovati zamilované na nedostatky jejich lásek."

Kmentovy oči hořely zoufalstvím.

„Ale nyní? Co je s Martou Balvínovou?" zeptal se těžce. „Řekl jste, že jí vyřídíte můj vzkaz. Stýkáte se tedy s ní!"

„Ovšem," usmál se povýšeně redaktor, „ale to už je jiná Marta. Změnila se. Je skvělá. Nabízíme jí s Lhotským denně ruku, ale nechce ani slyšet. Je to taková líbezná dívčinka, nemohu vám ani vypovědět, jak ji mám hrozně rád."

Kroky jeho společníka se staly potácivými.

„Nemá — bídu?"

„Měla ji. V době kdy jste ji opustil, měla na šedesát tisíc dluhů, zabavený nábytek a přirozeně, že byla zoufalá. Ale to už vás jistě nezajímá. Sbohem, pane velkoobchodníku!"

Jauris zamával na známého na protějším chodníku a chvatně nazdvihl klobouk k pozdravu.

„Prosím, počkejte!" zadržel ho Kment. „Jakou má adresu?"

„Kdo?"

„Marta."

„To vám nepovím, pane Kmente, lituji," odvětil suše Jauris.

„Musím to vědět!" zvolal prudce Kment.

„Tak?" usekl redaktor. „Domnívám se, že adresu Marty Balvínové znáte lépe než já."

Nechal ho státi uprostřed jízdní dráhy a chvatně se vzdaloval.

Kment byl hrubě stržen strážníkem před velikým automobilem a na jeho hlavu se snesly nadávky šoféra. Neuvědomoval si to. Jeho nitro zalehlo mlčící, drtivé zoufalství.

XLI.

Marta byla již po večeři, když se vrátil domů.

„To je dost!" zavolala mu vstříc, rozložena na pohovce, s plnými ústy hroznového vína. „Musím ti říci, že se strašlivě nudím. A nemám také žádných peněz. Řekni Žlábkovi, aby mi připravil nějakou maličkost."

Zastavil se před ní, zsinalý a nepřátelský.

„Ty — nevěstko!" pronesl v chraptivém sípotu. „Nevěstko!"

Stiskla rty a posadila se.

„Zbláznil ses?" zeptala se a její oči zašlehly záštím.

„Proto jsi ztratila hlas! Proto ses nachladila! Vím všechno o Jílovišti!" syčel.

„S kým jsi mluvil?" usmála se s náhlým zájmem. „Jsem tak šťastna, že žárlíš! Žárlivost znamená vždycky lásku. Ovšem, je nutno žárliti s rozumem a nedat se štvát hlupáky. Nevím pranic o Jílovišti a vše, co ti napovídali, je sprostá lež."

Nemohl na ni déle pohlížet. Vedle jejího obličeje zjevoval se mu stále druhý, smutná, prosící tvář Dořina a zoufalé, nešťastné oči. Přešel k oknu a jeho hlas byl kamenně tvrdý.

„Neomlouvej se! Nemiluji tě již. Je mi lhostejno, cos prováděla. Ale nikdy si neodpustím, koho jsem k vůli tobě zradil."

Zasmála se.

„Nebuď dramatický, vzpomínám si, že právě takovou scénu jsme v jednom kuse hráli. Jsi zkrátka bluma! A dozvím se vůbec, s kým jsi mluvil?"

„S Lhotským a Jaurisem."

„To je zajímavé. Jak na mne přišla řeč?"

„Mluvili oba jen o tobě."

Protáhla se a blaženě vzdychla.

„Byli to milí kluci! Nemohu zapomenout."

„Pochybuji! Nabízejí oba ruku Martě Balvínové!" obrátil se zuřivě Kment.

„Mně? Nesmysl. Nic o tom nevím," odvětila klidně, pouštějíc se znovu do vína. „Kdekdo ti může cokoliv napovídat a ty všemu věříš."

„Ovšem, že ne tobě!" volal vzrušeně. „Doře! Mojí Doře!"

Přestala jíst, chvíli se ani nepohnula, pak rázem se postavila na nohy.

„Tvé venkovské sušince?" pronesla zmateně. „Ty jsi opilý, Česlave!"

Odvrátil se od ní a vrhl se na židli ke stolu.

„Byl jsem," řekl těžce, „bohužel, vystřízlivění přišlo příliš pozdě."

„Takové šedivé, bezvýznamné osobě? K smíchu!" volala Marta a hlas jí přeskočil náhlou zlostí. „Nemohli ji přece nikdy považovati za mne! Můj temperament, mé chování, nesmysl! Povídej, co o tom víš!"

„Dej mi pokoj, nemluv na mne!" vybuchl a odstrčiv podnos s večeří, zaryl tvář do dlaní.

Zrudla.

(14)

HARALD BRAUN: VE STÍNU SLÁVY

ROMÁM Z POLOVINY MINULÉHO STOLETÍ. — VŠECHNY SNÍMKY UFA.

Asi za hodinu poté, kdy se pokojská vrátila se zprávou, že cizí signora neotevírá, sestupoval Detlev před hostincem u Labutě se zpěněného koně. V hostinci se zdál vládnouti neobvyklý nepořádek. Nikdo nepřišel před vchod, aby Detlevovi odebral koně, v průjezdu stáli hosté a čeledíni a šeptali si, po schodech běžela pokojská a nahoře na chodbě potkal hostinského, který mu vyprávěl o hrozné události.

„Zavolali jsme ihned pana doktora Hensiuse, pane barone, je teď uvnitř . . . Když jsme dveře násilím otevřeli, seděla madame Pascarilla ve velkém křesle u okna a vypadala jako by spala. Zprvu jsme tomu nechtěli věřit, ale pak jsme poznali, že se něco stalo . . .“

„Pascarilla?“ Toto jméno bylo Detlevovi cizí.

„Tak se jmenovala, pane barone. Budete ji přece znát, vždyť byla dnes odpoledne u vás na Blossinu.“

Dveře se otevřely a dr. Hensius vyšel. Jeho obličej byl zrudlý námahou. Spěšně vtiskl hostinskému lístek do ruky: „Dejte to ihned přinést z mého bytu, ale pospěšte si.“ A chtěl opět zmizet v Antoniině pokoji.

Detlev položil ruku doktorovi na rameno: „Doktore, prosím vás, musím tu dámu vidět. Musím s ní mluvit, ale — sám.“

Hensius pošoupl překvapením brýle na čelo. Přes třicet let zná už tohoto mladého muže, ale nikdy jej neviděl tak vzrušeného, bezmocného a zděšeného. Doktor byl starý, moudrý muž, který respektoval tajemství jiných a rozuměl jim. Díval se zpytavě na Detleva.

„Doktore, snažně vás prosím . . .“

Starý lékař mlčky pokývl a tiše otevřel dveře do pokoje, do něhož Detlev vklouzl. Sám zůstal stát před dveřmi a pokyvoval shovívavě hlavou. Pak vytáhl své těžké zlaté hodinky. Deset minut popřeje tomu mladíkovi. Začal tiše přecházet po chodbě jako stráž. Kdesi na chodbě vrzly dveře. Z jednoho pokoje vyšel cizí pán, který stál vedle umírající ženy, když tam lékař přišel. Byl oblečen na cestu a v ruce držel zavazadlo. Když hrabě zahlédl lékaře, začal spěšně hovořit o tom, že musí odjet, že je nejvyšší čas, nechce-li zmeškat berlínský dostavník.

Lékař sundal brýle. „Jakže, vy chcete odjet?“ pravil hněvivě. „Teď? Aniž počkáte jak to s ní dopadne?“ ukázal prstem na Antoniin pokoj. Ale potom zmlkl, když si všimnul blíž výrazu neznámého pána. Můj bože, myslil si, copak se dnes všichni lidi zbláznili a chodí jako v horečce?

Oginski nevzhlédl, když mluvil s lékařem. Jeho popelavý obličej byl přepadlý, oči vyhaslé a ramena zhroucená. Ruce se mu chvěly a ústa sebou nervosně cukala. „Moje obchody,“ pravil blábolivě, „jsou zde skončeny . . . Musím opět pryč.“

„A vy neznáte tu dámu blíže? Snad byste nám mohl říci proč . . .“

„Ne, ne,“ vyhrkl Oginski jako vyděšen, „nic o ní nevím, byla to jen známost z cesty . . .“

Stál ještě chvíli mlčky a se zavřenýma očima. Pak uchopil své zavazadlo a seběhl po schodech, jako by před něčím utíkal . . .

* * *

Byly to minuty, byla to hodina nebo celá věčnost, kdy Detlev seděl vedle bledé tváře, která se zavřenýma očima spočívala na opěradle lenošky? Rty Antoniiny se otevíraly při sípavém oddychování a na očních víčkách ležel již stín smrti.

Milovaný obličej . . . kdysi laskaný mýma rukama, něžností ozářený a štěstím a očekáváním napjatý . . . a nyní unavený a tak vzdálený . . . Detlev sepjal ruce až mu kotníky zbělely a modlil se dál k své první lásce . . . Tato vrásečka mezi obočím . . . zda tě poznamenala ve chvíli, kdy jsem tě opustil . . .? A od čeho pochází ten stín pod očima, a od čeho tenká, chvějící se žilka na spáncích? Milovaná tváři! Mně jsi byla zasvěcena, měl jsem chránit, udržet a bránit sen tvých očí a úsměv tvých rtů. Ale byl jsem slabý . . . Seděl před ní jako před zrcadlem svého vlastního života. Málo jsem ji miloval? Málo důvěřoval? Oh, naše spěšné, slepé srdce!

Otočila hlavu, bolestný oblouk jejích rtů se pohnul a víčka se pomalu otevřela.

„Antonie!“

Zvedla pomalu ruku k jeho tváři. „Miláčku, odpusť.“

Položil hlavu na její ruku. „Nesmíš umřít, Antonie.“

„Nebylo jiné cesty . . . pro vás. Mluvila jsem s tvou ženou . . .“

„Ona ví, že jsem zde. Chce, abys žila . . . věř mi to.“

Stále namahavější byla její řeč, stále slabší a vzdálenější. „Já vím . . je milá . . .“

Zavřela opět oči. Rty se jí pohnuly, musil se k ní těsně naklonit, aby jí rozuměl.

„A osvobodíš nás . . . naráz . . .“

Co to pravila? To byla přece biblická věta. Opouštěl ji už dech? Antonie jej uchopila s posledním vypětím sil za ruce a objala je. A teď se ještě jednou otevřely její velké oči. „Nikdo se nesmí dozvědět kdo jsem — jinak by bylo všechno zbytečné — všechno marné . . . slib mi to, miláčku.“

Dívala se na něj prosebně a zapřísahala jej. „Slib mi to . . .“

Dveře se otevřely; doktor Hensius opět vstoupil. V ruce nesl kabelu, kterou mu přinesli z domu. Ale když pohlédl na Antonii, postavil kabelu mlčky na stůl. Už bylo pozdě. Položil Detlevovi ruku na rameno a pokynul mu mlčky, aby opustil pokoj.

Detlev políbil Antonii ruce a mlčky je položil na její klín. Stále ještě byly její oči otevřené a plné výzvy.

Doktor přistoupil. „Znáte tu ženu, Detleve?“

Detlev váhal s odpovědí. Díval se Antonii do očí. Pak tiše a pevně pravil: „Neznám . . .“

Usmála se na něj vděčně a plna srozumění. Potom vyčerpána zvrátila hlavu na polštář.

Zděšen Detlev vstal. Antoniin obličej orámovaný ohnivým pramenem vlasů bledl a ztrácel barvu . . . Šel ke dveřím, ale na prahu se ještě jednou obrátil. Doktor stál mlčky vedle křesla. Jedna ruka Antoniina visela bezmocná a průsvitná na opěradle . . .

* * *

Rozlučme se s Antonií a mějme ji v paměti vrytou tak, jak ji Detlev viděl naposled: s něžným úsměvem na osvobozené tváři. A rozlučme se také s Detlevem, Luisou a jejich dítětem.

Ještě jednou je uvidíme spolu, za několik dnů. Stojí před čerstvým hrobem, který je pokryt květinami. Není to v hrobce Blossinů, ale také ne mezi řadami ostatních křížů a hrobů, nýbrž na pohřebišti sebevrahů. A potom jdou spolu, Detlev a Luisa, mezi hroby otců, matek, synů a dcer a vyjdou ze hřbitova. Stojí tam jejich kočár . . .

Vůz zahybá ze silnice do polí a prudké paprsky slunce jej osvítí. Jsme jím oslněni, anebo vidíme dobře? Muž, který řídí jednou rukou koně, svírá druhou rukou svou ženu a tiskne ji k sobě . . .

A tak, těsně k sobě přimknuti, mizí nám mezi svítící oblohou a tmavou zemí z očí . . . .

KONEC.

Luisa

Detlev

Antonie

Oginski

„Dobrá! Vyzvím si to sama. Zítra mi zařídíš výplatu peněz.“

„Nic ti nebudu zařizovat, zítra odjíždím.“

„Tak! Kampak?“

„Do filiálek.“

„Nepočítej ovšem se mnou!“

„Ovšem, že ne!“ zvolal prudce. „Pojedu sám.“

„Hleďme! A co tu mám sama dělat? Pán si pojede na venek a já se mohu mořit v dusném kamení,“ rozčilila se.

„Dělej si co chceš. Je mi to jedno.“

„Pojedu s tebou.“

Vstal.

„To sotva,“ řekl a nepohlédnuv na ni, vyšel.

* * *

Již čtrnáct dnů byl Kment vzdálen z Prahy, objížděl filiálky, počítal, přehlížel, posílal zprávy Žlábkovi a výsledek byl stále ubožejší. I zprávy z Prahy byly neutěšené; Žlábek sděloval o naléhání milostivé paní na výplatu peněz a o naprostém nedostatku úvěru.

Koncem srpna se konečně Kment rozhodl odjeti do Dořina rodiště. Stalo se to po naléhavém vyzvání Žlábkově a Kment sebral k tomu všecky síly. Když zastavoval před hotelem „Slavie“, cítil jak mu zuby drkotají rozčilením.

Zamluvil si pokoj a odebral se ihned do závodu. Odháněl myšlenky a vrhl se do práce. Proseděl v kanceláři celý den a večer se vracel ihned do hotelového pokoje, kam si nechal nositi i jídlo. Nikdy svou proradu necítil tak tíživě, jako v těchto dnech.

Přes svou uzavřenost se nemohl vyhnouti otázkám, jež mu kladli lidé, kteří Doru znali. Zeptal se po ní lékař Marvan, zastavila ho i paní profesorová Luňáčková a projevili podiv nad tím, že se Dora nepřijela ani podívati na místo, kde vyrostla.

„Říkala jsem vždycky,“ mluvila potom paní profesorová důrazně k paní Marvanové, „že provdá-li se obyčejné děvče do majetku, úžasně zpychne.“

„Prosím vás,“ utrousila paní Marvanová, která nemohla zapomenouti na své podezření oproti svému muži, „kdo ví, co v tom je. Možná, že má Kment parohy a zatím co tu provádí revisi, panička vesele užívá.“

Paní Luňáčková vyměnila pohled s paní architektovou Královou.

„To by mohlo být,“ špitla paní Králová. „Inu, tichá voda!“

„A považte, šest let jsou spolu a žádné dítě!“ divila se významně paní profesorová.

„Umřelo jim přece v zimě,“ sdělovala paní Marvanová.

„Kdo ví, jak to všechno bylo,“ nevěřila výmluvně paní Králová.

„Jisto je, že je to nesnesitelná osoba,“ končila paní profesorová.

„Přepjatá!“ nezůstala pozadu paní architektová.

„Říkám vám, že takové manželství špatně skončí!“ prorocky ještě dodala paní Luňáčková, načež převedla řeč na místní novinky.

Kment tušil, že se o něm mluví. Cítil to z postranních pohledů, z mlčení úřednictva i ostatních zaměstnanců a zhrozil se telegramu, který po týdnu obdržel.

„Přijedu, čekej mne! Dora.“

V prvním okamžiku myslil, že jde o skutečnou, jeho Doru, pak však pochopil. Chtěl odpověděti rovněž telegramem, zadržet ji v Praze, ale věděl, že je to marné. Je jistě již na cestě a nic jí nezabrání, aby sem nevtrhla. Roztřásla ho zimnice. Představil si maloměstsky zvířený zájem, přeostré pozorování a číhání, vyzvídavé otázky. Vsedl do vozu a rozhodl se jeti jí naproti. Ukázalo se však, že prozíravá Marta poslala telegram z nedalekého města a byla tu téměř zároveň s ním. Kmentův Packard setkal se s jejím Rolls-Roycem v Nádražní ulici, přímo před okny paní profesorové Luňáčkové.

Paní profesorová se dívala z okna a k pozdravu Kmentovu děkovala s přepjatou vřelostí.

„Co je to za maškaru?“ zeptala se Marta, půvabně kývnuvší do okna hlavou.

„Žena profesora Luňáčka. Měj se na pozoru, zná Doru od malička,“ mluvil rozčileně Kment. „Proč jsi sem jezdila? Právě sem!“

„Právě sem!“ odpovídala vzdorovitě. „Nudila jsem se. A také mi došly peníze. Kromě toho jsem prodala tvůj vůz. Máme-li Rolls' Royce, není třeba Packarda. Šofér jej zítra odveze do Prahy.“

Přisedla k němu do vozu a svůdně se usmála na zdravícího muže.

„To je dost, milostivá paní, že jste na nás nezapomněla,“ volal, vztahuje k ní ruku. „Poznáváte dosud doktora Marvana?“

„Zajisté,“ odvětila vřele a stiskla ruku, která nesla její ke rtům. „Byla bych již dávno přijela, kdyby mi to byl manžel dovolil.“

„A proč vám to zakázal?“ rozhorlil se muž.

Naklonila se k němu.

„To víte, žárlí,“ řekla tiše.

Pokračování příště.

Zdravotní poradna

Otázka: V 10 letech jsem prodělal reumatismus. Před 3 léty, ve stáří 14 roků, začaly se mi tvořiti na pravé noze křečové žíly, což mě donutilo nositi pružné obinadlo. Nyní mě lékař doporučuje do nemocnice k operativní léčbě. Mám se rozhodnouti pro operaci nebo injekce, a nebude prodělaný reumatismus na závadu? — **Odpověď:** Lékař má jistě dobré důvody, proč doporučuje radikální léčbu ústavní. Proto je záhodno jeho rady uposlechnouti a vyhledati ústav. Tam již ošetřující lékaři sami rozhodnou, zda v daném případě je výhodnější provedení operace či léčba injekcemi nebo kombinace obou. Před zákrokem upozorněte na prodělaný reumatismus, aby se provedlo vyšetření srdce.

Otázka: Jest mi 17 let. Po nějaký čas pozoruji, že mi tloustne krk. Kromě toho trpím tlučením srdce. Co mám dělat, aby v obou případech nastalo zlepšení? — **Odpověď:** Sílení krku může býti podmíněno zvětšením štítné žlázy. Není vyloučeno, že tlučení srdce jest v úzké souvislosti s onemocněním štítné žlázy, čili že oba příznaky jsou projevem jedné choroby. Věc zasluhuje důkladného vyšetření lékařem pro choroby vnitřní a včasného léčení.

UPOZORNĚNÍ!

Nově se hlásící předplatitele Hvězdy upozorňujeme, že jejich objednávky můžeme vyřizovati postupně jen v tom počtu, ve kterém se odhlásí staří předplatitelé. Prosíme je proto, aby vyřízení svých objednávek nereklamovali. Administrace.

Otázka: Mám velmi křehké nehty, které se mi snadno lámou. Jak odstraniti tuto závadu? — **Odpověď:** Nejde vlastně o závadu jako spíše o onemocnění nehtů. Někdy se vystačí s tím, že nehty se krátce stříhají, aby se zabránilo úrazům o okolní předměty. Jindy jest onemocnění nehtů jen jedním z příznaků některé kožní nebo vnitřní choroby, což vyžaduje ovšem léčení základní nemoci. Nepodaří-li se podobnou zjistiti, provádí se léčení arsenem nebo vápníkem.

Otázka: Trpím suchostí nosu, což je nepříjemné. K ránu mě často probudí. Mohu to odstraniti inhalací? Vpředu na hlavě mi vypadávají vlasy; nesouvisí to s nemocí nosu? Jest škodlivé kouření, když kouřím 3—5 cigaret denně? — **Odpověď:** Jde o onemocnění nosní sliznice, které by vyžadovalo vyšetření a účelné léčby. Inhalace sama asi nepostačí a bude nutné vkapáváním nebo vtíráním sliznici léčiti. Vypadávání vlasů bude onemocněním samostatným, jehož příčina z uvedených údajů nevyplývá. Kouření 3—5 cigaret denně možno považovati za neškodné.

Kosmetická poradna

Řídí MUDr. Čiháková, odborná lékařka pro kosmetiku.

Dotaz: Je možno odstranit velké množství tmavých chloupků na nohou a na prsou? Je možno provést odstranění doma? S jakým výsledkem? — **Odpověď:** Trvale lze odstranit chloupky, jak již mnohokrát bylo zde řečeno, elektrickou jehlou. Při tak velkém množství chloupků by odstraňování trvalo ovšem dlouho. Odstranění různými chemickými preparáty, které se dá doma provádět, je pouze dočasné, chl. narůstají znovu a narůstají bujněji. Kromě toho použití některých preparátů by mohlo vésti i ev. k poruše zdraví. Informujte se nezávazně osobně u lékaře. Snad by Vám bylo možno postupně a pomalu si nechat chl. odstranit trvale.

Dotaz: Na horním rtu mi rostou černé chloupky. Jak je odstraním? Šilhám na 1 oko. Je možno šilhání odstranit operací? — **Odpověď:** Chloupky trvale se dají odstranit elektrickou jehlou. Výkon provádí lékař pro kosmetiku. Šilhání se dá operací odstranit. Obraťte se na odb. očního lékaře, nebo na oční oddělení Všeobecné nemocnice.

Dotaz: Chtěla bych se do hněda opálit. Nevím, jak bych to učinila. — **Otázka:** Před opalováním očistěte pleť od pudru, prachu a jiných nečistot, naneste mastný krém nebo olej na opalování, ev. potřete pleť některým domácím tukem a vystavte se slunci. První den pouze krátkou dobu, která se řídí citlivostí Vaší pleti, pak postupně následující dny déle a déle. Dbejte, aby opálení bylo stejnoměrné, opalujte se se všech stran. Vlas stáhněte s čela dozadu, odkryjte uši a krk. Hřbet nosu se opaluje nejrychleji. Přikryjte si ho nějakým listem. Rychlejšího opálení, resp. zhnědnutí pokožky, lze docíliti některými krémy a oleji, které obsahují látky, zbarvující pokožku. Pak nejedná se ovšem o zdravé opálení, nýbrž o obarvení pokožky. Příliš prudkému slunci se nevystavujte. To pleti neprospívá. Po každém slunění nanášejte na noc mastný krém.

Dotaz: Proti barvě obličeje mám krk i ruce velmi bílé. Na slunci se mi obličej opálí, kdežto krk zůstává bílý. Jak způsobiti, aby krk a ruce v létě zhnědly? — **Odpověď:** Nemáme, bohužel, žádných prostředků, jak přinutiti kůži, aby pod vlivem slunečních paprsků vytvořila hnědé kožní barvivo, postrádá-li vůbec této schopnosti. Rozdíl ve zbarvení musila byste zmírnit jedině tím, že byste obličej chránila před sluncem, a do pokožky rukou a krku vtírala krémy nebo oleje, které obsahují různá barviva, po kterých pokožka uměle zhnědne. Zhnědnutí není ovšem trvalé.

Dotaz: Mám silnou špičku nosu. Kolik by stála plastická operace. — **Odpověď:** Obraťte se o informace na odd. pro plast. chirurgii ve Vinohradské nemocnici.

Dámo, nemáte šicí stroj?

to vám ale nemůže vadit, chcete-li si přešít svoje šaty nebo nastříhat a ušít nové, dejte se zapsat do osmitýdenního kursu Hvězdy. Tam mají šicích strojů dost a můžete si všechno co potřebujete ušít pod dohledem odborné učitelky.

Kursy jsou osmitýd., čtyři hodiny v týdnu, které lze vyčerpat najednou buď od 8 do 12 hod., neb dvakrát v týdnu po dvou hodinách. Jsou též kursy večerní, od 18 do 20 hod. Kursovné za celý kurs K 70·—. Zahájení a první vyuč. hodina 15. září. Bližší informace a zápis ve správě kursů Hvězdy, Praha II, Václavské nám., palác Hvězda, kde jsou též učebny. Telefon 214-51.

POPULÁRNÍ BESEDY HVĚZDY

zahajujeme 10. září o 15. hod.
v Lucerně vystoupením

EVY PRCHLÍKOVÉ,

nového objevu Tylova divadla.

Dále účinkují:

KAREL HAŠLER,

tvůrce českého kabaretu, režisér Švandova divadla Karel Šmíd, členové Mod. divadla L. Letenský a A. Inemannová, Tino Muff, B. Wymer a R. Jurist, Ruda Sieger, M. B. Stýblo. Baletní soubor a jazzorchestr Mod. divadla řídí Rudolf Šulák a světové taneční a varietní atrakce.

Konferuje Sláva Grossmann.

Vstupenky má v předprodeji Malý oznamovatel A-Zet na Václavském n. 36 — Libeňský předprodej, Palác Svět — papírnictví p. Fridricha, Nusle, proti radnici — vrátný Lucerny, Štěpánská ul. — Záznamy na Besedu říjnovou jsou již od 8. září v předprodeji.

RAFAEL ŽINGOR:

Stříbrné tkáně

PRÁZDNINOVÝ ROMÁNEK

Pokračování 6.

Proto musíme být silní a trpěliví; a my to dokážeme — viď, Hanko.“

Hanka se dívá Vilémovi do očí a kývá hlavou. Jeho náhlá veselá nálada ji nakazila a ona se směje také. Oba však cítí, že jejich smích nejde od srdce a není upřímný.

Chladná vlna vánku dotkla se Vilémovy tváře. Hoch vezme kytaru a řekne vážně:

„Půjdeme spat, Hanko, a nebudeme na nic myslit, protože naše myšlenky jsou teď nemocné, a my, Hanko, musíme být silní a musíme všechno unést, rozumíš mi?“

Hančiny zraky odpovídají pevně a nebojácně:

„Ano, Viléme, rozumím. My musíme být silní, my budeme silní. My všecko uneseme.“

Vilém je hluboce dojat. V návalu citů uchopí Hančinu ruku — tvrdou, upracovanou ruku — a bez rozmyšlení položí na ni své rty:

„Děkuji ti, Hanko. Přál bych si, aby tvoje silná věta vtiskla se hluboko do všech zkoušených srdcí. — Dobrou noc.“

„Dobrou noc, Viléme.“

Smířena se vším odchází Hanka do kuchyně, aby se uložila k spánku. — Vilém ještě chvíli stojí ve dveřích, ale pak i on — stejně jako Hanka — vyrovnán a smířen jde zvolna na půdu, potmě se vysvlékne a ulehne.

Otevřeným okénkem lije měsíc stříbrozelené světlo — — —

* * *

V tu chvíli leží Liba Bečvářová tiše v sněhobílých peřinách a vzpomíná na krásné odpoledne ve stráni, jak stála nahoře ve stínu štíhlé jedle a myslila na Viléma.

V tuto chvíli má Liba jedno veliké přání, a to, aby on — Vilém Kučerů, neznesvětil obraz, který si o něm v mysli utkala. On je jediný, který svým smělým činem jí dal víru v muže — kterým nikdy nevěřila — víru v dobro a v lásku. Na něm záleží, zda si Liba tuto víru uchová. Proto musí s Kučerou mluvit za každou cenu. Bude ho pozorovat — každý jeho pohyb okopíruje si do paměti — a vytvoří si jakýsi film, který si bude promítat vždy tenkrát, kdyby měla v životě zapochybovat nebo zakolísat. — — —

Za těchto myšlenek se Libě zavřely oči. Usnula. — — —

IX.

V náručí z bílých, nemocničních stěn se probouzí Alena z hlubokého spánku.

Po žebříně ústředního topení plazí se žluté skvrny slunce. Tento obraz se opakuje každého dne ráno, vždycky tenkrát, když Alena otevře oči a přesvědčuje se, že je stále ještě zde — v nemocnici — od té doby, co se stalo to neštěstí.

Každé dopoledne navštěvuje Alenu otec a odpoledne zase matka. Každé ráno, do té doby než otec přijde, přemýšlí Alena stále a stále o jedné věci: Co tomu všemu řekne Vilém, až se s ní setká a uvidí její znetvořený obličej, který není ani k poznání. Jistě se bude Vilémovi ošklivit. Včera u převazu si vyprosila u sestřičky zrcadlo a když se podívala do něj, hořce zaplakala. Zašité jízvy hleděly ze zrcadla jako prokleté malomocenství. Sestřička ji těšila, řkouc, že rány nejsou ještě dobře zahojeny, a že za několik dnů, až ustane hnisání, zůstanou jenom na tváři růžové jízvy, a ani ty nebudou skoro k rozeznání od pleti. Alena tomu však nevěřila a nevěří ani dnes. Co může sestřička vědět, jaké má Alena tajemství. Vlastně to už ani tajemství není, protože se s tím svěřila matce — ale co je to všecko platné? Teď už je poznamenaná na věčné časy a z krásné pohádky a ze zatichlého snění o kráse Vilémových očí nebude už nic. Skoro už ani nemá právo myslit na Viléma, protože se nebude líbit žádnému muži.

„Co asi teď dělá Vilém?“ vzpomíná si dívka, slzíc. Při tom ji zchvacuje prudká tesknota po rožnovské stráni, po onom čarovném kraji, který v ní probudil lásku. Kdyby tak mohla nyní sedět na svém mechovém trůně a čekat na Viléma. Jistě on už zase chodí do stráně, čekává tam na ni a ona nejde. — Bože, vždyť mu ani neoznámila svůj odjezd do Brna, takže on neví, co se s ní všecko stalo od té doby, co se s ním viděla naposled u řeky. Právě když mu chtěla psát dopis, stala se ta srážka a od té doby uplynul týden. Kdyby nebylo toho neštěstí, byla by teď zase v Rožnově. Ach, proč jenom jezdila do Brna? Sama si všecko zavinila. Měla zůstat v Rožnově a čekat, až se Vilém uzdraví.

Alena si trpce uvědomuje, že udělala chybu, která se už nedá napravit. Něco však musí učinit, aby Vilém nezůstal s myšlenkou, že Alena od něho odešla v jeho nejhorší chvíli bez rozloučení. — Dívka sedí na posteli a chvíli uvažuje. Náhle dostane nápad. Ano, už ví, co učiní. Hned, jakmile ji pustí z nemocnice domů — a to bude buď dnes nebo zítra — napíše Vilémovi dopis, vysvětlí mu všechno, co se přihodilo. Ostatně, nač by čekala, až ji pustí domů? Dopis může napsat hned. Otec ji stejně navštíví až někdy kolem desáté a do té doby už bude dávno hotova.

Alena se nahýbá nad noční stolek a mačká kaučukový knoflík zvonku. Za chvíli nato se potichu otevřely dveře a do světnice vstupuje sestra. Alena s ní chvíli hovoří o své nemoci a pak ji požádá o dopisní papír a pero. Sestra na chvíli odejde, pak se vrací a přináší žádané. — Alena se posadila za stůl a píše:

Viléme,

budete se jistě divit, že Vám píši z Brna, když ještě před týdnem jsem byla v Rožnově. Stalo se však něco, ba mnoho, co Vám v tomto dopise chci vysvětlit.

Nejdřív se však musím vrátit k tomu okamžiku, kdy jsme se naposled viděli. — Když nastal u řeky zmatek a Vy jste běžel k mostu, abyste zachránil onu tonoucí ženu, pojala mne úzkost, zlé tušení a strach. Váš smělý, veliký čin uvedl mou duši i srdce ve zmatek. Nebudu Vám popisovat, jak mi bylo, když Vás odnášeli potom tak hrozně potlučeného domů — do cihelny. — Viléme, mezi lidmi se potom stále o Vás mluvilo. Tak jsem se tedy namátkou dozvěděla — kdo jste. Věřte mi, že mne to ani dost málo nezarazilo. Naopak, poznáním Vaší minulosti a života zvěděla jsem mnoho, jež mi vysvětlilo Vaše šlechetné, zdrženlivé chování ke mně a všechno to ostatní, co Vás činilo tak smutným a zamyšleným. Byla jsem hrdá na Vás a přála jsem si, abych Vám to mohla říci a — dáti Vám za odměnu — své srdce. Snad Vám to stačí, Viléme.

Teď Vám však musím oznámit, jak jsem se dostala do Brna. Hned druhý den po Vašem zranění dostala jsem zprávu z domova o otcově zranění a odjela jsem ihned do Brna s úmyslem, že se za týden vrátím. Zatím však se stalo něco jiného — stalo se neštěstí, které mi možná obrátí celý budoucí život. Jela jsem v autu s tatíčkem do redakce, když náhle se náš vůz srazil s tramvají. Při nárazu byla jsem zraněna ve tváři — ztratila jsem vědomí. V tuto chvíli jsem ještě v nemocnici. Byla jsem pořezána sklem na čele i na licích. Rány byly hluboké, takže do smrti mi po nich zůstanou jízvy. Kdybyste věděl, Viléme, jak mě to trápí. Dívala jsem se do zrcadla a musila jsem zaplakat. Stydím se Vám to psát, ale nemohu si pomoci. Chci, abyste věděl, co se se mnou stalo. Snad jste na mne čekal a bylo Vám divné, že jsem nepřišla, snad Vás to zranilo a zanevřel jste na mne. Zatím však já jsem vzpomínala stále. Je mi nesmírně smutno po Rožnově a po všem, co jste mě naučil milovat, Viléme. Mé srdce pláče při vzpomínce na onen světlý okamžik našeho loučení na záhumní u kříže. — Viléme, nevím, zdali jsem se Vám kdy líbila, ale věřte, že to bylo mé největší přání. Chtěla jsem býti hezká pro Vás. Teď už je všemu konec. Mé sny se rozbily o můj znetvořený obličej. Snad mi to bylo souzeno a musilo to tak být. Bojím se nyní do Rožnova vrátit. Mám strach, že se všichni lidé budou vysmívat mé tváři.

Čekám, Viléme, co Vy mi odpovíte — ano, čekám na Váš dopis a potom teprve, budete-li chtít, přijedu.

Vaše Alena.

Když byl dopis napsán, dívka jej zalepila, napsala na obálku adresu a hluboce si oddechla. Venku se právě rozjasnil den v plné sluneční záři. Alena vstala, otvírá okno a dívá se svýma čistýma očima přes mříže na střechy domů.

Právě v tu dobu kráčí redaktor Horník navštívit Alenu. Teď už se z toho neštěstí jakž takž vzpamatoval, ale hůř bylo, když viděl Alenin obličej po prvé po neštěstí. Bylo to přece jen horší, než mu doktor povídal. Aleně zůstala památka na věčné časy. Její krásnou sametovou tvář hyzdí čtyři ošklivé jízvy. Ach, bylo to opravdu štěstí, že jí aspoň oči zůstaly čisté. Co se matka už pro to naplakala! První dny nebyla vůbec k utišení. Teď už jsou smířeni všichni, protože nelze jinak . . . Zdalipak už dnes pustí pan primář Alenu domů? Redaktor vstupuje do nemocnice, jde dlouhou síní mezi bílými stíny nemocných, zaklepá na čtvrté dveře a vklouzne do pokoje. Alena při jeho vstupu rychle schovala dopis, hned se jí zdá, že to neměla dělat, protože otec si nezaslouží, aby měla před ním nějaké tajemství. Nejlépe by bylo ale, svěřiti se mu se vším a poprosit ho o radu a pomoc. Co však to bude platno? Jak by jí otec mohl pomoci? . . . Alena je smutná. Ne, nejde to. S touto bolestí musí být sama a jenom sama . . . A přece . . .

„Tatíčku, máš mne rád?“

Alena vyslovila tuto otázku s úžasnou vážností. Redaktor je náhle uveden do rozpaků a neví, co by honem odpověděl. Alenin zrak svítí zářivě, z hloubky — jako by se dívce zrodilo v srdci nějaké divné tajemství. Redaktorovi se nyní zdá, že je Aleně něco velikého dlužen, něco, co snad ani nepůjde ničím vyrovnat. Pohnutě se naklání k Aleně, bere ji za ruce a zrovna tak vážně, jako ona se ptala, odpovídá:

„Jak se můžeš tak divně ptát, Alenko? Mám tě nejraději na celém světě a děkuji stále Bohu, že držel nad tebou ochrannou ruku v té ošklivé chvíli nebezpečí tvého života. Teď, po tom všem, mám tě teprve rád a každé tvé přání, jež bude v mé moci, splním pro tebe rád. Nyní mi však pověz, Alenko, proč jsi taková vážná a smutná? Máš snad nějakou prosbu nebo přání, které bych ti mohl splnit?“

„Ano, mám k tobě prosbu, tatíčku,“ říká Alena pevně a odvážně, „mám prosbu a byla bych neskonale šťastna, kdybys mi mohl pomoci. Hleď, snad se ti má prosba bude zdát divná, ale musíš mi na ni odpovědět. Mohl bys zaměstnat v redakci prostého, inteligentního a opravdového muže? Já totiž mám takového přítele. Je to sice jenom cihlářův syn, ale vyrovná se mnohým mužům, kteří si myslí, že něco znamenají.“

Alena vypravuje otci vše, co ví o Vilémovi Kučerovi, zvolna a poutavě kreslí hřejivými slovy celý jeho charakter, jeho ohromnou odvahu a sílu. Potom líčí celý ten případ, který se odehrál v rozvodněné řece. Redaktor pozorně naslouchá a chvílemi pokyvuje hlavou. Když se konečně Alena odmlčí, redaktor se usměje a říká:

„Je-li ten pan Kučera takový, jak mi ho

NĚCO PRO ZAHŘÁTÍ

Č. 1772. Teplá vesta z vlněné látky, kterou si můžete ušít ze starého pláště nebo šatů. Zavírá se patentním uzávěrem. Střih vel. I. a II. je za 5 K.
Č. 1773. Sportovní halena z duvetinu, kůže nebo vlněné látky, s napleteným límcem, manžetami a spodním krajem. Zdobí ji nastepované kapsy. Střih vel. 0 a I. je za K 5·—.
Č. 1774. Teplý kabátek, který oblékáme přes halenku nebo pod plášť. Může být z vlněné látky nebo z jerseye. Spotřeba 1·5 m látky 140 cm šir. Střih vel. I., II. a III. je za K 5·—.

1772

1773

1774

Č. 1775. Pěkný tvar vesty z pruhované látky s prostřiženými kapsami. Střih vel. I., II. a III. je za K 5·—.
Č. 1776. Teplá vesta z vlněné látky nebo z kůže. Rukávy jsou vatované a do čtverců prostepované. Střih vel. I., II. a III. je za 5 K.

1775

Foto Schostal (2)

1776

Kresby atelier Melantrich

Střihy obdržíte v Evině závodě, Praha II., Jindřišská č. 5.

kreslíš a bude-li mít chuť a vůli, udělám z něho v redakci úředníka za nějaký týden. Přirozeně, že tvé přání neodmítnu, ba snažím se, abych je co nejdříve uskutečnil. Zatím se o nic nestarej. Jak mi jen bude možno zajedu do Rožnova sám a uvidíme, co se dá v té věci dělat."

Redaktor tuší dobře, že je v tom víc než jenom suchý zájem a přátelství, ale nepátrá po tom, nevyptává se Aleny na nic. Až se na to neštěstí zapomene a Alena přijde zase do svých starých kolejí, pak se jí teprve zeptá na všechno důkladně... Aby nepřivedl Alenu do rozpaků, převádí redaktor řeč:

„A co ty, Alenko? Chtěla bys už domů, viď? Počkej, zajdu do kanceláře k panu primáři, aby tě už dnes pustil, bude-li to možné."

Když odejde redaktor ze světnice, cítí Alena, jako by jí s beder spadla veliká tíha. Honem teď poslat Vilémovi ten dopis! Alena z úkrytu vytahuje psaní a zvoní na sestřičku...

Sestřička jde s Aleniným dopisem po nemocniční chodbě a setká se s asistentem, který jí hlásí, že je hledána v operačním sále panem primářem. Jakási nutná operace. Sestřička spěchá nahoru. Najednou si vzpomene na dopis. Co s ním? Nejlépe by bylo, kdyby jej mohla někomu předat, aby jej zanesl dolů do schránky. Třebas tady ten bledý vysoký pacient, jenž kráčí proti ní, by to mohl učinit. Sestřička předala dopis pacientovi se zavázanou hlavou. Psaní zmizelo mechanicky v jeho náprsní kapse...

Když se redaktor za chvíli vrátil zase za Alenou, sdělil jí dobrou zprávu. Mluvil s primářem jenom letmo, protože se chystal právě provádět operaci, ale výsledek rozmluvy byl příjemný. Ano, Alena může odpoledne opustit nemocnici a zůstat v domácím ošetřování.

* * *

Aleně se lesknou oči, když vstupuje do svého pokoje. Jak se zde dobře dýchá. Každá věc je na svém místě, každá věc se na Alenu usmívá, ba zdá se, že se jí ty věci dotýkají a mluví s ní o novém životě. — A přece se Aleny zmocňuje jakýsi divný neklid při vzpomínce na Viléma. Co asi Vilém odpoví na její dopis? Zítra jej dostane a jeho odpověď může přijít do čtyř dnů. Jenom zdali vůbec odpoví. Když ne, bude to tedy znamenat, že ji snad ani rád nemá tak silně a opravdově, jak si to Alena vždycky přála, že se s ní scházel jen z přátelství nebo snad proto, že se mu zalíbila planá růže na šípku a on se na ni chtěl dívat jen tak dlouho, dokud kvetla a byla krásná? Ach, Alena už není hezká. A Vilém? Však mu to všechno napsala... Alena usedá na pohovku a znovu a znovu přemýšlí. Kdyby aspoň na okamžik mohla nahlédnout Vilémovi do duše. Tak málo toho o něm ví. A přece se jí zdá, že to málo, co ví, stačí úplně, aby mohla trvat na své původní domněnce, že Vilém je nejlepší hoch a že by se nikdy nedovedl snížit k špatnostem... Kdyby už tady byl Vilémův dopis, aby se mohla bez otálení rozjet do Rožnova. — Alenu najednou prudce rozbolela hlava. Snad to nic není a zase to přejde. Je pravda, velmi mnoho poslední dobou přemýšlí a trápí se... Alena sedí u piana a dotýká se široké klávesnice. — Ne, hudba ji neuklidní. Možná, že by to bylo ještě horší. — Dívka hledí oknem na střechu protějšího domu. Slunko se tam odráží na skleněném vikýři jako křišťálový přelud. Nikde není vidět kousek nebe, ba ani listí na stromech. Jenom šedé štíty domů a zdí — a černé krychle oken. Hroby... Alena má tragicky smutné oči a v duši se jí usazuje prudká tesknota. — Kolik je nyní hodin? Snad půl třetí. To je zrovna doba, kdy přicházel Vilém do stráně. Zdalipak dnes také na ni čeká? Co jen si bude myslit, až ji nenajde na starém místě? Chtěla by vidět jeho neskonale krásné oči... Co to je? Aleně se zdá, jako by jí chtěla prasknout hlava. Což ta ošklivá bolest neustane? — Pryč marné vzpomínky a myšlenky na všechno krásné, co minulo a co snad už se nevrátí. — Alena se prudce odvrací od okna... Jde. Pojednou uprostřed pokoje zůstane stát a těžce unavena padne tváří i celým tělem na pohovku... Z venku sem doléhá zmatené vření města, zvonění tramvají, řev houkaček a sirén...

X.

O páté hodině ráno Hanka vstávala a dívala se oknem před cihelnu. Starý Kučera je už v práci. Hanka se zastydí a honem rozdělává oheň a připravuje vodu na kávu... Při snídani se cihlář ptá na Viléma.

„Ještě spí," říká Hanka, „půjdu ho vzbudit."

Ale cihlář jenom mává rukou:

„Jen ho nech spát. Není tak napilno. A i kdyby bylo, Vilém si zaslouží odpočinku. Ostatně nadělal si zásobu a až bude potřeba, on začne sám."

Cihlář už nemluví. Mlčky dopil kávu a odchází z kuchyně... Hanka uklízí nádobí.

Když bije na věži půl deváté, zastavuje se před cihelnou listonoš a volá:

„Pomáhej Pán Bůh, pantáto. Kdepak máte Viléma? Mám tady pro něj dopis."

Kučera si rovná hřbet a protože má ruce umazané od hlíny, volá na Hanku, aby dopis zanesla Vilémovi... Hanka je tady jak na koni, přebírá dopis a jde s ním do stavení. Pod schody se však zastavuje a puzena ženskou zvědavostí, přečítá si adresu. Nic zvláštního však na obálce nenachází... Vilém ještě spí. Hanka se zastavuje u jeho postele, chvíli ho pozoruje a pak s ním mírně zacloumá:

„Viléme, vstávejte, máte tady dopis."

Dopis... Vilém se vymrští, jako by ho někdo prudce udeřil... Dopis... Konečně píše Alena. Hodná! A on jí tak ošklivě podezříval... Vilém otvírá oči a hmatá po dopisu... Co to? Jaroslav Bečvář, Praha XII a razítko Rožnov. To není od Aleny. Vilém je zklamán. Dopis vypadl mu z prstů a leží na peřině jako mrtvá věc bez zajímavosti. — Hanka odchází po schodech dolů... Vilém přemýšlí. Kdo mu co píše? Nezná žádného Bečváře a vůbec s nikým si nikdy nedopisoval... Nebo, že by to byla nějaká zpráva o Aleně? — Vilém znovu zvedá dopis, trhá obálku a čte:

Vážený pane Kučero!

Hluboce dojati Vaším smělým a nezapomenutelným činem, dovolujeme si poděkovati Vám co nejsrdečněji a prosíme Vás, zdali byste nám mohl věnovati alespoň malou část Vašeho ct. přátelství. Neskonale rádi bychom Vás poznali osobně. Za tím účelem osměluje se moje dcera Libuše očekávat Vás dnes odpoledne ve čtrnáct hodin na hornopaseckém mostě nad řekou, v místech, kde jste jí zachránil život.

S hlubokou úctou očekáváme, že nás neodmítnete a přijmete naše přátelství.

JUDr. J. Bečvář s dcerou.

Vilém dočetl dopis a zamyslil se. V první chvíli jej napadá, aby psaní ignoroval. Něco podvědomého jej nutí, aby na schůzku nešel. K čemu to všechno je? Jaký to má účel? Hlouposti to jsou. Budou se ho vyptávat na život a na prostředí, ve kterém žije. Pravda, Vilém se za svoji chudobu nestydí, ba je na ni spíše hrdý, ale hrozně nerad o ní hovoří, poněvadž mu stále připomíná, že nemohl studovat... A vůbec, jaký to má význam znovu promítat starou a zašlou věc. Topila se — topila. Tak co víc? Takových věcí se v přírodě vyskytuje! To není první zachráněný život. Jednou v létě zabloudil z polí ke splavu zajíc, běžel jako slepý přímo proti lidem a nemoha nalézti jiné záchrany, snažil se přeskočit struhu a dostati se do stráně. Ale co! Struha byla široká a zajíc spadl do vody. Topil se. Vilém skočil tenkrát do struhy tak jak byl, vytáhl ušáka z vody a pustil jej do stráně. To bylo toho! Zajíc zmizel v lese a nikdy už se o tom nemluvilo... A tady to byl člověk, žena. Pro Viléma byla cizí, neznámá — ale co měl s ní dělat? Přece ji nemohl nechat utopit... Vilém znovu čte dopis... dnes odpoledne ve čtrnáct hodin na hornopaseckém mostě nad řekou... Co od něho chtějí? Beztoho jej zvou pouze z povinnosti. Chtějí pitvat celý ten ošklivý případ před jeho očima. Snad mu dokonce nabídnou i peníze. To je nechutné a hloupé.

Vilém vstává z postele a obléká se. Když sejde na dvorek, slunko jej pohltí plným žárem. Zase je jeden z těch naprosto čistých, bezoblačných dnů, plných žhavého kouzla... Vilém se vykoupal a usedl pod vrbu na slunce. Bzučení hmyzu a rej vážek nad potokem přivádí Viléma do snivé nálady. Zase se mu do duše vkrádá ta prokletá tesknota. Kdy to už, pro boha, přestane? Cožpak má stále ubíjet život jenom marným vzpomínáním na Alenu? Alena od něho odešla bez jediného slova omluvy. Udělala to vlastně prakticky. Vilém jí to konečně nemá ani za zlé. Jaképak dlouhé řeči? K čemu loučení a trapné vysvětlování? Nejde to a dost! To je přece nad slunce jasnější, že se k sobě nehodili. Neměl si zahrávat s láskou, s takovou, která hned v zárodku musela být marnou a směšně nemožnou. Teď mu to zahrávání přišlo škaredě draho. Má z toho velikou bolest v srdci a nemůže se ani vzpamatovat. Kdyby aspoň znal nějakou cestu, po které by se dostal zase do svých starých kolejí. To přece není možné žít s takovou pachutí rozkladu. To není život, spíše umírání. — Alena mu přece jen měla nějakým způsobem oznámit konec. Vilém není zvyklý nechávat věci nedokončené, a tento případ vyhnul se úplně jeho směrům, strhnuv jej s sebou do jakéhosi divného neznáma, ve kterém není ani světla ani stínu. Je to chaos, ve kterém Vilém tápe jako opilý, hledaje rukama nějaký opěrný bod, jenž by mu dal alespoň nepatrnou naději... Nic... Vůbec nic...

U oběda se starý cihlář nečekaně táže Viléma:

„Dala ti Hanka dopis?"

Vilém hmátne do kapsy, vytáhne dopis a pokládá jej na stůl před otce.

Příště pokračování.

PAOLO GERARDI *POVÍDKA*

Tajemství zámku Montesicuro

Giovanni Saldo podnikl se svými přáteli výlet do italské krajiny Piemontu. Navštívili mimo jiné polozbořený zámek Montesicuro, který již byl po dvě stě let neobydlen a ponechán svému osudu. Před několika staletími se stal zámek sídlem loupeživého rytíře Adretta, jenž byl daleko široko znám svou ukrutností a dlouho znepokojoval celé okolí. Když konečně panovník vyslal vojsko, aby se ho zmocnilo, zmizel neznámo kam. Mezi lidem se dodnes udržela pověst, že si ho odnesl ďábel, jemuž byl zapsal svou duši.

Onoho letního dne, kdy Giovanni přišel do zámku, bylo nebe potaženo hustými mraky a vzduch byl těžký, jakoby naplněn předtuchou neštěstí. Kastelán prováděl mladé lidi po zámku vyprávěje jim rozličná dobrodružství z rytířova života. Posléze přišli do opuštěného kouta v parku, kde uzřeli prostý kříž s nápisem: „Lucia da Pracontallo, 25. června 1715.“ Kastelán sejmul klobouk a počal vyprávěti:

„Posledními obyvateli zámku byla šlechtická rodina da Pracontallo. Markýz byl skoro stále na cestách, zatím co jeho manželka a osmnáctiletá dcera Lucia se po většině zdržovaly doma a byly pro své ctnosti zbožňovány celým okolím. Na jaře 1715 se seznámila Lucia s jakýmsi šlechticem. Mladí lidé se do sebe zamilovali a jelikož nebylo námitek, byla 25. června slavena svatba.

Nevěsta s hlavou ozdobenou bílým závojem a oděná v bleděmodré šaty, v jejichž výstřihu se leskl nádherný démantový kříž, rodinný šperk, pohlížela zářícíma očima na svého vyvoleného. Byly pronášeny různé přípitky, když se pojednou stala zvláštní věc. Snubní prsten, který se teprve několik málo hodin stkvěl na prstě mladé ženy, praskl a rozlomil se na dvě půlky. „Špatné znamení“, zaúpěla Lucia. Všichni účastníci počali ji ihned utěšovati a za veselých žertů se na příhodu zapomnělo.

Po nějaké chvíli se rozhodla společnost zahrát si na schovávanou. Zámek s mnoha místnostmi a zákoutími byl jako stvořen pro tuto hru. Za hodinu měli se zase shromážditi v hodovní síni. Všichni se dostavili, jen Lucia chyběla. Začali se o ni strachovat. Volali, prohledali každý kout, ale marně. Lucii od té doby nikdo neviděl. Byla domněnka, že se snad schovala v některém nedosti chráněném okně, přepadla a sřítila se do řeky, která valila své kalné vody právě okolo zámku. Rodiče šíleli bolem a odstěhovali se do jiné krajiny. Na památku zde dali postaviti tento kříž pouze s datem zmizení, protože stále ještě doufali, že se s dcerou shledají. Jejich dědici nejevili o zámek valný zájem a tak se stalo, že stavba pustla a jako poloviční zřícenina se dostala do majetku státu.“

Po prohlídce všichni vyňali zásoby a dali se do jídla. Giovanni musel stále myslet na osud krásné Lucie. Zdálo se mu, jako by ho ke jménu mladé dívky vázalo nějaké pouto. Zatím se dalo do drobného deště. Společnost byla nucena uchýliti se do zámku a pro ukrácení dlouhé chvíle se rozhodla si zahrát na schovávanou.

Giovanni byl přidělen do skupiny, která se měla schovat. Proběhl dvěma, třemi sály, vyběhl po polozbořených schodech a ukryl se v tmavé chodbě, kde se postavil do stínu za dveře. Brzy uslyšel hlasy pronásledovatelů a přitiskl se na zeď. Pojednou cítil, jak stěna za ním ustupuje. Objevila se malá místnost. Giovanni ihned do ní skočil; jakmile však se v ní octl, zavřela se stěna za ním. Tápal ve tmě. Pokoj byl malý a vzduch velmi dusný a těžký. Ohmatávaje zdi, ucítil pod rukou malou prohlubeň. Nevědomky ji stiskl. Otevřely se druhé dveře. Čtyři schody vedly nahoru do menší komnaty, kde bylo možno viděti stůl a několik křesel. V jednom z nich zpozoroval zády k němu sedící postavu. Uklidněn pustil dveře, které se s třeskotem zabouchly a vstoupil do pokoje.

Přiblížil se ke křeslu. V pološeru uzřel mladou ženu. Asi nějaká výletnice, jež se zde skryla před bouřkou a usnula, usoudil.

Posadil se opodál, aby dívku nerušil. Pojednou spatřil na stole velkou knihu. Oprášil ji: byl to starý výtisk bible, dost možná, že majetek rytíře Adretta. Na kožených deskách byl vyryt jehlicí nějaký nápis. Jehlice ležela vedle. Vzpomněl si na staré rytiny z počátku osmnáctého století; takové jehlice nosívaly tenkráte ženy v účesech. Na knize stálo:

„Vy, kteří vstoupíte do této místnosti, poručte svou duši Bohu. Nikdy již odtud nevyjdete. Lucia de Pracontallo.“ Ale dívka, která tu usnula? Giovanni vyskočil a uchopil ji za ruku. Byla tvrdá jak z kamene. Podíval se blíže. Dívka byla oblečena ve starobylé vybledlé šaty a na krku měla démantový kříž. Byla to Lucia do Pracontallo, jejíž tělo se v dusném vzduchu zachovalo neporušené po dvě století.

Zmocnilo se ho zděšení. Seběhl ke dveřím a lomcoval jimi. Marně. Tloukl pěstmi do zdi, křičel, zapřísahal. Posléze si přistavil stůl pod úzké zamřížované okénko. Podařilo se mu vyšplhat se až k němu. Výhled byl do opuštěného dvora, obklopeného kolem dokola silnými zdmi. Volal o pomoc, až posléze unaven slezl dolů a vyčerpán usnul těžkým spánkem.

Když se vzbudil, bylo v místnosti jasněji. Pravděpodobně déšť přestal, usoudil. Cítil se býti velmi unaven, možno říci blízek mdlobě. Těžký vzduch ho uspával. Jednou ho uspí navždy. Za několik hodin se jeho spánek promění v bezvědomí a bezvědomí v smrt. Nepociťoval strachu, jen hroznou únavu a prázdnotu. Pojednou ho vyrušil tichý šramot. Otočil hlavu a zpozoroval dvě kulaté svítící oči. Kočka, prolétlo mu myslí, živá kočka; tedy přece zde musí být někde otvor, jímž se sem dostala. Krev mu počala opět rychleji obíhati a nová naděje mu dodala síly. Vztáhl ruku, uchopil kočku a omotal jí kolem krku svůj kapesník. Snad přivede na jeho stopu přátele. Když ji pustil, vyběhla na okno a zmizela. Vyčerpán duševní námahou upadl ve spánek podobný smrti.

Giovanniho přátelé byli stále ještě na zámku a měli úzkost o svého druha, kterého již přes den postrádali. Jakmile spatřili kočku s jeho šátkem, usoudili, že je to jistě jeho prosba o pomoc. Nespouštěli ji s očí a tak odkryli malé zamřižované okénko, jež probourali a pomocí žebříku se dostali do místnosti kde nalezli polomrtvého kamaráda. Později se pokoušeli nalézti způsob, který by otevřel tajné dveře: však marně. Mechanismus dveří zůstal tajemstvím loupeživého rytíře Adretta, jenž si je vzal s sebou do hrobu.

J. ADAMSKÁ *POVÍDKA*

Po prázdninách

Hezounké děvče Paloučkových se sice jmenovalo Jiřina, ale všichni letní hosté v Podhoří jí říkali – holčička. Něco v ní bylo, co měli do jednoho rádi a po čem se jim příštím letem zasteskne, až osmahlé nožky, jež vídali tančit po pěšinách, budou kolébati šlapadlem šicího stroje. Jen Mirko Hošek nelitoval a v duchu si umiňoval, že využije podzimu, aby holčičce ukázal krásy Prahy, kterou dosud sotva znala.

„Všude tě provedu,“ sliboval jí Mirko horlivě. „A to teprve uvidíš, co je ve velkém městě zábav. A půjdeme si také později spolu zatančiti, ale ne jako tady u vás při muzice. Zavedu tě do taneční kavárny. Nu, však to všechno uvidíš, už ti neřeknu napřed ani slova,“ zaříkal se na její dychtivé vyzvídání.

Nebylo divu, že v srpnových nocích nemohlo Paloučkovic děvče kloudně usnouti. Praha jí svítila a zářila pod zamčenými víčky, v uších jí zněla zvláštní, tlumená a úžasně vábivá hudba a v lesku nesčíslných světel se objevoval a mizel Mirkův hezký chlapecký obličej.

A pak jí tetka Klůcová, osoba spolehlivá, vezla jednoho deštivého dne z Podhoří do Prahy s kufříkem šatstva, výslužkou a mnoha pozdravy pro matčinu kamarádku z dětství, u níž měla Jiřinka Paloučková bydliti a učit se šití. Nastalo v té vytoužené Praze holčičce nemalé trápení. Ale hořké začátky jí sladila myšlenka na neděli, kdy si s hošou ponejprv vyjde. To se jí pak teprve ukáže jiná Praha! Ne ta podmračená, hlomozivá a uspěchaná, kterou bázlivě pobíhala na pochůzkách pro paní mistrovou.

Ale přišla neděle a Mirko se neobjevil. Zprvu se ukonejšila myšlenkou, že tu asi ještě není. Nezačaly dosud přece přednášky na vysoké škole. Ale měsíc uběhl a po hochovi ani památky. Tu se teprve počla znepokojovati.

„Aby tak pro pána boha stonal a já o tom pranic nevěděla!“ hrozila se. Hoch nestonal, zapadl jen mezi staré známé, potkal znovu bývalé kamarády a kamarádky a v shonu a zábavách pomalu úplně zapomínal na své sliby.

Ale náhoda, jež si tak ráda zahrává s lidmi ve velkých městech, přivedla jednou navečer holčičku k Letenským sadům, právě když z nich vycházel pár živě se bavících mladých lidí. Bezděky se zastavila, když poznala hocha, s nímž šlo nastrojené a nalíčené městské děvče. I on stanul, uzřev ji tak znenadání před sebou. Měl pramalou radost z tohoto setkání, rudl rozpaky a nevěděl v prvé chvíli, co počít. Potom se omluvil a přece jen přistoupil k holčičce.

„Hošo,“ vydechla stísněně a na víc než na tento smutný povzdech se nezmohla. A hoch ji viděl před sebou takovou ubohou, zcela nepodobnou veselé švitorce z Podhoří a cítil, že je mu toto venkovské děvčátko cizí, že nemají, co by si tu v Praze řekli. Tak myslil, ale přece jen sliboval znovu holčičce, že ji vyhledá a že si určitě už tuto neděli spolu někam vyjdou.

Smutné modré oči jsou však nedůvěřivé a říkají totéž, co přerývaně říká holčička: „Ne, neslibuj, hošo, vždyť já vím, že nepřijdeš. A ani by to pro nás dobré nebylo, tady jsme oba tak jiní. Raději na shledanou až někdy – jednou, až zase přijedeš k nám do Podhoří.“ A malá statečná holčička se už usmívá, podávajíc mu ruku na rozloučenou. Bohudíky, že nemohla viděti, jak krásná, nalíčená městská slečna si dobírala jejího hošu, který se nedovedl přece jen ihned vzpamatovati a jemuž bylo u srdce v té chvíli všelijak, jen ne dobře. Nemohla toho viděti, protože šla jako popelka z pohádky, majíc plášť z mlhy kolem sebe. Ale mlha byla ze slz, jichž měla holčička plné oči – a to už nebylo pranic pohádkového.

●

MLADISTVOU A JEMNOU PLEŤ

zaručují krémy a kosm. přípravky

1154 **„Pygmalion"**

Praha VII, Dobrovského 8.

FAVORIT ČISTÍ PLOTNY

ČISTÍ PLOTNY

Zubní Ima Cream

DR. J. MALÝ • PRAHA XVI, 2382 • TEL. 440-85.

11412 *První pomoc při bolestech zubů!*

Než-li zastihnete zubního lékaře, použijte Neokratinu, známého prostředku pro utišení bolesti.

Neokratin — stálé pojištění proti bolení hlavy a různým bolestem.

NEOKRATIN

z lékárny!

1 balení po 8 oplatkách K 11.90.
Nové balení malé po 4 oplatkách K 6·20.

Krásné, pevné poprsí

nádherně formované docílíte též Vy zaručeně ževně používatelným přípravkem ku pěstění poprsí „NOVIA" (podle předpisu prof. dra Pelleta). Úspěch přímo překvapující i v nejtěžších případech i tehdy, kdy jiné selhaly. Zaručeně neškodné. Docílíte žádoucí pružnosti a pevnosti. Účinek poznáte již po prvním použití. Tělo zůstane štíhlé, poprsí bude plné a pevné. Ušetříte výlohy za podprsenku. Přípravek D pro nevyvinuté (zakrnělé) poprsí 12 K. Přípravek E pro ochablé, měkké, skleslé poprsí 10 K.

Stanete se přes noc krásnou

pleťovou lázní s králičím mlékem „Venus". Toto večer na obličej nanesete, takže přes noc působí. Touto omlazovací kurou mizejí vrásky, nemilé chloupky v obličeji, ústní vrásky, vraní nožky u očí, hnědé a žluté skvrny, játrové skvrny, červenost nosu, pihy, pupínky, záhyby, trudovitost a všechny kožní nečistoty. Dokonce i staří lidé touto novou kosmetickou vymožeností dostali svěží, čisté a mladistvé vzezření, mnoho divadelních a filmových umělkyň děkuje této pleťové lázni za své věčné mládí. 1 dávka 12 K, 3 dávky 30 K. Vyrobeno dle receptů Ph. Mg. Molnara. Objednávky přijímá a vyřizuje O. Geyer, Praha, poštovní úřad 21, pošt. schránka č. 6. Zasílám diskretně. 1497

Nečisté pleti Vás
zbaví pudr
THIODERM!
Krášlí, léčí Vaši pleť.
Váš denní pudr!
Překvapí Vás!
V lékárnách.
Dr Klán - Strašnice.

MUDr. J. ERMAČENKO sepsal populární publikaci léčení pohlav. chorob. Vyd. a prod. M. Schäfer, Praha I., ul. U Prašné brány č. 1.
10106 K dostání u knihkupců.

I. LÉČEBNÝ ÚSTAV KOSMETICKÝ

PRAHA II, JUNGMANNOVA TŘÍDA 5. Telefon 255-27.
Pod vedením odborné lékařky. 10207
Léčení a pěstění vlasů a pleti (trudovina, pihy, mat. znam. a jiné).
PLASTICKÉ OPERACE (opravy nosu, uší, prsou, vrásky a j.).

Kdo trpí obtížným **pocením** ocení hlavně „GIFULIN" DRGM. Kompaktní pudr v tyčinkách proti pocení v podpaží. Pudrkrém DRP proti pocení nohou po RM 2·45 dobírkou. FR. B. HAUCK, farm. kosm. přípravky. Amberg 27, Bayr. Ostmark
7017

PRÁDLO ZÁLIŠ. VŽDY POCHVÁLÍŠ!

Textil. závod zasilatelský Ant. Záliš ve Lhotě u Červ. Kostelce Vám výhodně dodá pánské a dámské trikotinové prádlo, výbavičky pro novorozeně, šatové, tělní, ložní i stolní textilie. Napište si o ceník zdarma. 798

ŽENY!

Žádejte ihned nepostradatelné kosmetikum „COS" pro dny menstruace. Návod a poučný ceník připojen. Dobírkou zasílá zkuš. odb. A. Janoušová, Praha I., Železná 1/II. Telefon 329-40. Porady zdarma. 467

10265

K dosažení nádherného **POPRSÍ** použijte jedině NOBELIN

Zcela nový přípr. dop. prof. dr. Reinerem. Účinek již ve 14 dnech viditelný. Výborný preparát, neškodný. Tento přípravek, zaručující každé slabé dámě každého věku účinek jak při poprsí nevyvinutém, tak uvadlém nebo měkkém, je nepřekonatelný. Účinnost prokázána ženskými spisovatelkami. Úplná záruka. Překvapí v nejvyšší míře. I dvě osoby mohou jej používati. Stačí jediná objednávka k překvapujícímu výsledku. Nekonvenuje-li, můžete jej vrátiti a obdržíte peníze zpět. Cena s příslušenstvím a návodem 29 K, poštou o 6 K více. Zásilky bez udání obsahu vyřídí nenápadně hygienický závod

J. KUKLA, Praha I., Perlová ul. čís. 7k.

Nobelin zaplatíte až po obdržení

A. JEDLIČKOVÁ, odbornice s mnohaletou praksí, hygien. potřeby, bydlí: Praha-Smíchov, Kinského 61 U Kinského zahrady Porady zdarma.

SOUSTRASTI A VZPOMÍNKY

V hlubokém žalu vzpomínáme dne 20. července, kdy tomu bylo rok, co nás po těžkém zranění bez rozloučení navždy opustil náš milý syn Václav Šrámek, strojní zámečník ve věku 20 let. Rád byl na světě a tak mlád musil odejít. Kdo jste ho znali ze Zdětína, kamarádi a školáci, věnujte mu tichou vzpomínku.

Zarmoucení rodiče, sestra, babička a Růža. 8532

tam se s chutí pilo,
neboť u ní všechno sklo
jako křišťál bylo.
Divíte se? Nedivte.
Pravda je to nutná:
práškem ANO čistí je,
proto z nich tak chutná!

ANO skvělý čisticí prostředek na příbory výlevky, vany, porcelán a sklenice
Výrobek fy HELLADA

878

Boža Blažková

svědomitá odbornice z kliniky prof. Rubešky, bydlí nyní: Praha II., Hybernská č. 30, Naproti Hybernskému nádraží. 8144

ODBORNÍ LÉKAŘI

SEZNAM

Schválen lékařskou komorou pro zemi Českou

PRO NEMOCI KOŽNÍ, POHLAVNÍ A KOSMETIKU:

BARTŮŇKOVÁ -Gabrielová Žofie MUDr., Praha II., Vodičkova 36, I. p., palác Lucerna. Ord. 10—12, 15—18 h., mimo sob. odp., ned. a svát. Tel. 283-62. 10450

FRENZLOVÁ -Sladkovská M. MUDr., Praha II., Vltavské nábř. 4. Ord. 11—12, 5—6 h. Tel. 463-70.

KARÁSKOVÁ -MAKARIUSOVÁ J. MUDr., Praha II., Petrská 9 (bl. Vltav. nádr.). Ord. 10½—14½, pond. a čtvrtek též 18-20. Telefon 625-24.
10538

MOROZOV Alexej, MUDr., Praha II., Nekázanka 19 (roh Jindřišské ul.). Ord. 10-15 hod., v úterý a pátek též 17-19 h. Telefon 200-97. 11060

RUNTOVÁ M. MUDr., Praha II., Senovážné náměstí č. 16, proti Hypoteční bance. Ord. 9—12, 15—17. Telefon 215-27. 8903

WENIGOVÁ -Strobachová MUDr. (jen kožní a kosmet.) 10—4, Praha XII., Schwerinova 115. 11123

PRO PORODNICTVÍ A ŽENSKÉ LÉKAŘSTVÍ:

ŠPAČEK Fr. MUDr., Praha II., Vltavské nábř. 44. Telefon 458-76. Ord. 9—12, 3—4 hod. 10580

PRO NEMOCI VNITŘNÍ:

KRIPPL Oldřich MUDr., Praha II., Jindřišská ul. 5, ordinuje 10—12, 14—16. Telefon 315-00. 296

PRO ZUBNÍ LÉKAŘSTVÍ

MĚŠŤANOVÁ -Netolická Marie, MUDr., Praha II., Panská 9. Ord. 9—12, 3—5. Tel. 253-76

MALÝ OZNAMOVATEL

DOPISY

Informační kancelář „CENTRUM" Praha II., Myslíkova ul. č. 17 pracuje spolehlivě, svědomitě, diskretně a levně. 5328a

INFORMUJTE SE, než cokoliv podniknete. Informace od 30 K dodá Kozákovo zpravodajství, Praha, Karlovo nám. 29. 4521a

NA DRAHOU MAŘENKU stále vzpomíná a vše nejlepší k jmeninám přeje F. H 982

NAJDE úředník k vycházkám hezounkou dívenku kol 26 let v okrese Brandýs nad Labem? Odpověď na značku: „Polabí" do Hv. H 2194

SŇATKY

LÉKAŘI, vysocí úředníci, obchodníci, veř. zaměstnanci hledají u mne družku pro celý život. Dámy, pryč s ostýchavostí. Pište, navštivte Vaši Kotešovcovou, Kolín, Ševcova. 4262a

VYVARUJTE SE ZKLAMÁNÍ! Informujte se! Neriskujte! **INFORMACE O KAŽDÉM** odkudkoliv, spolehlivě, diskretně a levně podá známý pražský informační ústav „GLOBUS", Praha II, Beethovenova 13. 9652

TRAŤMISTR ČMD. def. 2000 měs. 40letý, se zař. bytem, rozl. bez své viny a závazků, rád by našel ženušku jen pro sebe, která by si vážila dobrého muže a byla věrnou. Nehledá štěstí v penězích, ale ve vzájemné upřímnosti a lásce. Zn.: „Šťastné manželství" na adresu: Domkářová, Kolín-Štítary. 1446a

MILÉ PROSTÉ VENKOVSKÉ děvčátko rád by poznal int. 28letý definitivní učitel průmyslové školy, který rád by si zařídil svoji útulnou domácnost, o kterou by pečovala upřímná ženuška. Majetku hledatel nejsem, restante vylučuji. Značka: „Z lásky" na adresu: Tomsa, Praha-Smíchov, Holečkova 42. H 991

VESELOU DÍVENKU stř. postavy hledá 22letý. Značka: „Foto vítáno" do Hvězdy. H 993

ŽÍT ŠŤASTNÝ ŽIVOT RODINNÝ! Mít hodnou, pracovitou ženu, být opravdovým tátou budoucí rodině, touží 36letý svobodný ne ošklivý. Nepije, netančí a nekouří. Věno mám jediné dvě ruce a chuť k práci. Sirotek, samota vítána, není však podmínkou, zklamaná; nenápadná, skrytá vada nerozhoduje. Oč krásnější svět se mi bude zdát, když budu mít pro koho žít a pracovat. Nabídky pokud možno s foto, které se vymění, neb čestně vrátí. Vlastní insert. Značka: „Můj sen" do Hvězdy. H 2179

OFICIÁL ČMD, vdovec středních let, s platem 2.100 K, hledá seznámení za účelem sňatku s ženou, třeba i nemajetnou, nemoderních názorů, které by rodinné štěstí bylo nadevše. Zn.: „Životem spolu" na Kubíčkovou, Praha-Vršovice, Přípotoční 869. 5301a

ABSOLVENTKA ODBORNÉ ŠKOLY hledá pána, mírné, ušlechtilé povahy, do 31 let. Značka: „Výlety — divadlo" do Hv. H 999

JSEM CHUDÝ dělník, 30letý, nepiji, netančím, nekouřím, po bohatství však netoužím, hledám 18 až 25letou stařenu, třeba s děckem a doufám že seženu. Miluji bio, hudbu a divadlo, děvčátko ozvi se, ženění mě napadlo. Pod značkou: „Prosím pěkné foto" do Hv. H 2172

FINANČNĚ POMOCI kdo by mohl dívce? Značka: „Na vlastní domek" do Hvězdy. H 2181

DOBŘE ZAVEDENÝ ŘEZNÍK a uzenář, 28letý, z menšího města by se rád oženil s dívkou do 26 let, znalou v obchodě, nebo dobrou hospodyňku, věno vítáno, výměna foto. Značka: „Sňatek" do Hvězdy. H 992

24LETÝ ÚŘEDNÍK hledá hezkou dívku, menší postavy. Značka: „Z dobré rodiny" do Hv. H 989

UPŘIMNÝ 32letý sport. jem. vystup., s prvotř. prak. v mod. ob. hledá hod. dívku z dob. rodiny, dom. vychovanou, milé povahy, s vlastním obchodem neb živností. Značka: „Společný cíl" do Hvězdy. H 998

SEZNÁMENÍ s absolventkou hospodyň. školy nebo praktickou hospodyňkou, vyšší postavy do 28 r. hledá „Mnichovohradišťák" do Hv. H 2098

Jsem 58letý **STATKÁŘ,** svobodný, inteligentní, majetný, milovník přírody a hudby. Úmrtím mé matky, s kterou jsem žil, cítím se opuštěn a proto hledám upřímnou, inteligentní ženu pro ideální manželství. Značka: „Příroda" do Svépomoci, Brno, Giskrova 51. 6117a

SEZNÁMENÍ s dívkou do 20 let hledá značka: „Zklamaný" do Hvězdy. H 1003

26LETÝ SVOBODNÝ veřejný zaměstnanec s větším měsíčním příjmem rád by se seznámil s dívkou neb paní s přiměřeným věnem. Anonym nepovšimnut. Pod značkou „Uniforma" do Hvězdy. H 1005

37LETÝ ŘEMESLNÍK ve stálém zaměstnání ne vlastní vinou rozvedený, hledá protějšek. Nab. pod zn.: „Sobě rovni" do Čes. Slova, Ml. Boleslav. 1501a

PRODEJ A KOUPĚ

DĚTSKÉ ŽIDLIČKY HAJA možno upotřebiti na 9 různých způsobů. Prospekt zašle St. Liška, továrna, Královo Pole, Poděbradova. 1456a

HODNOTNÉ TEXTILNÍ VÝROBKY červenokosteleckých tkalců obdržíte u firmy Aldo Geist, Praha XII, Libická 16. Telefon 515-50.

KOUPÍM šicí stroje, psací stroje jakýchkoliv značek. Tel. 413-95. 1263a

ŠICÍ, psací stroje dodá, opraví Šťastník, Smíchov, Bavorská 40, „U Anděla". 652a

HOUPACÍ KONĚ staré, poškozené koupí. Výroba loutek, Smíchov, Smetanova 1, mezzanin. 6116a

VŠE OBNOŠENÉ pro tříletou holčičku, koupím. Značka: „Praha" do Hvězdy. H 1006

SLUŽBY

DVĚ POMOCNICE v domácnosti se přijmou. Sedláčková, restaurace, Zlín. 1484a

DÍVKA Z VENKOVA, znalá šití, přijme místo k dětem, nebo paní k ruce. Nejraději v Německém Brodě. Nastoupiti možno od 1. října do listopadu. Značka: „Netoulavá" do Hvězdy. H 2190

KTERÁ hodná dáma, pán, majit. velkost., cihelny, pily, hotelu, nebo pod., mající porozumění a dobrou vůli, mohla by ve svém podniku zaměstnati 20let. úředníka, s praksí, pracujícího nyní jako nádeník? Laskavé nabídky zn.: „Už poslední naděje" do Hvězdy. H 2191

RŮZNÉ

BUBNÍKŮV DETEKTIVNÍ ústav Václavské 43.

NEJVĚTŠÍ autostěhovací podnik HOLAN spol., Praha, Rybná, čís. 16. 4732a

ADRESY z Protektorátu, Říše a z ciziny dodá a rozmnožování provádí Fr. Spěvák, Praha II., Řeznická 4. Tel. 213-77, Vršovice, Bismarkova 8 a. Tel. 566-37. 558 a

VÁŠ KOŽENÝ ODĚV, kabelky atd. odborně ošetří, vyčistí a přebarví UTITZ, Praha II., Václavské nám. 35, II. schody. Telefon 289-12. Novinka: Přepracování z Nappa na semiš. 1361a

OKURKY sladkokyselé docílíte nakládáčkem konservačním přípravkem k naložení okurek, rajských jabllíček a zeleniny 1 bal. na 5 l. láhev za 4 K. Pro obchod sleva. Dodává: M. Zohornová, Čes. Meziříčí. 1497a

NĚKOHO, kdo půjčí 1.000 K bez úroku, hledá 33letá paní. Zn.: „Brzy" do Hvězdy. H 2193

Dámy! 8251

PORODNÍ ASISTENTKA s dlouholetou praksí na klin. prof. Rubešky **S. RAKOVIČOVÁ** bydlí: Praha II, Na Poříčí 22, proti hotelu „Imperial". Porady zdarma.

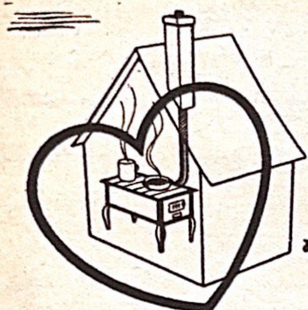
M. DRÉGROVÁ, odbornice 10322 s mnohaletou klin. praksí. Hyg. dám. potřeby. Bydlí: Praha II., u musea, Mezibranská 11. Tel. 346-17. Porady zdarma.

E. SADKOVÁ dlouholetá odbornice z klin. prof. Rubešky a hygienických potřeb bydlí stále **Praha, Berlínská třída č. 4** blíže Prašné brány. 10313
Telefon 624-82. Porady zdarma.

Dámy 10178

Marie Novotná, por. asistentka z klin. prof. Rubešky, bydlí **Praha, Celetná číslo 4** (blíže Staroměstského náměstí).

Majitel a vydavatel tiskárna „Melantrich". — Odpovědná redaktorka Inka Jarošová. — Redakce a administrace Praha II., Václavské nám. 36. Telefon 214-51. Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů č. ř. 202.561-VII.-1925. Podáno: Praha 6, 7, 15, 25. Dohlédací pošt. úřad Praha 25. — — Předplácí se v Protektorátu K 15·60 na ¼ roku vč. poštovného K —·65, v Říši RM 2·02 vč. pošt. RM —·52, do států sdružených v mezinárodní poštovní Unii K 22·10 vč. pošt. K 6·50, do ostatní ciziny K 28·60 vč. pošt. K 13— na ¼ roku. Předplatné přijímá se v cizích valutách. Nebyla-li administrace výslovně vyzvána zasláni časopisu zastaviti, má se za to, že čtenářka si přeje, aby časopis byl jí dále zasílán, že předplatné zašle dodatečně. Účet poštovní spořitelny v Praze čís. 20.208*13. — Cena listu rozumí se franko tiskárna. — Přispívatelé ručí za reprodukční právo a autorisaci příspěvků. Redakční návštěvy od 4—5 odp. Za nevyžádané rukopisy neručíme. — Za inserci odpovídá insertní a propagač. oddělení. Copyright by Melantrich a. s. Praha. Tiskem vlastního závodu, vychází týdně. 5. září 1941.

Srdcem domácnosti

jest krb. Ovšem, až na to — zatápění. Ale i to zatápění může se zpříjemniti, používáte-li zápalných tablet Promet. Promet tablety zapálí každé palivo rychle, čistotně a bez dříví. Krabice za 3 K stačí na 10 až 15 zatopení. Jest tedy zatápění tabletami Promet levnější než dřívím.

1297

PROMET

zatopí bez dříví

1227

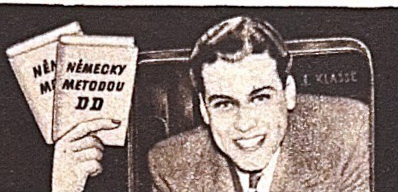
V letní době
při zažívacích obtížích tablety
CITROCARBON „MEDICA"
Na skladě ve všech lékárnách

Jahody nejen pro Vaše děti, ale i pro Vaše zdraví!!!

Jelikož obsahují vitaminy C, A, B, pro obs. kys. salicylové léčí rheumatismus, listy se užívají k přípravě čajů při léčení cukrovky a močov. kaménků. Sázejte nyní v srpnu a září. Jaké jahody sázeti? Vyžádejte si ceník též na léčivé plodiny našeho původu, bohaté na vitaminy, v ceníku uvedené, dále též na ovocné stromky k podzimnímu sázení jabloní, hrušní, třešní, švestek atd.
od fy J. RATH, ovocné školky v Sušici čís. 5, Šumava. — Poučný bohatý ceník zdarma. 53201

7076

NAUČTE SE NĚMECKY

metodou DD

t. j. „Dobře a Důkladně" metodou „Drobného Deště" čili, **„po kapkách a nezapomenutelně"** zaručuje každému, naučiti se německému jazyku **v nejkratší době.**

NAUČÍTE SE NĚMČINĚ ZA 30 DNÍ rozumět, slyšet, chápat a německy mluvit. V této učebnici odpadá dření a biflování, unavující tělo i duši. Vniknete do jádra německé řeči úplně novým způsobem.

Objasníme Vám tajemství lidí, kteří se snadno a rychle naučili německy.

NA PŘEDCHOZÍM VZDĚLÁNÍ NEZÁLEŽÍ, kniha se hodí pro začátečníky i pokročilé. Úředník — řemeslník — dělník — obchodník — podnikatel, prodavač, studující, každý nalezne v knize to, co potřebuje.

DNES MÁTE PŘÍLEŽITOST opatřit si moderní příručku němčiny, jejíž praktická metoda jest přizpůsobena schopnostem každého, který se němčině těžko učí a chápe. Učebnice jest o dvou svazcích (mluvnice a konversace).

CENA OBOU SVAZKŮ K 30·—.

Původně měly stát knihy K 55·—, došlo však takové množství objednávek, že náklad knih musel být zvýšen. Tím se cena zlevnila na K 30·—. Je to pro Vaše dobro!

Na dobírku nebo za předem poukázaný obnos zasílá:
A. Herman, vydavatel, Praha XII., Skrétova 2/3. 11186

Fotografujte s Perforettou!

Chromovaná komůrka pro 36 snímků a kinofilm, se 4,5 K 398·—, se 2,9 Compur K 800·—. Filmovka 6×9 se 6,3 K 298·—, se 4,5 394·—. Zvětšováky, kina, levné filmy a papíry. Velký ceník zdarma. Opravy provádím odborně ve vlastní dílně. **EMIL BIRNBAUM, PRAHA XII,** Nitranská 14/bH. Prodejna: Václavské nám. 44. - Lucerna. 10181

SANATORIUM U SV. BERNARDY
tel. 342-22, 327-98 **Praha II, Kateřinská 19** prospekty zdarma 9649
Porody-Nemoci ženské-Chirurgie

Který je Váš ŠŤASTNÝ ODSTÍN pudru

NEJNOVĚJŠÍ ODSTÍN

11101

9 z 10 žen užívá špatného odstínu pudru.

Nesprávný odstín pudru činí Vás odstrašující, vyhlížíte příliš nalíčená a o mnoho roků starší. Jediný způsob, jak naleznete svůj správný odstín, je ten, že nanesete jeden odstín na jednu tvář a druhý na druhou tvář. Učiňte tento pokus ještě dnes s novými, okouzlujícími odstíny pudru Tokalon. Tyto nové „pokožkové tóny" jsou míchány pomocí stroje „Chromascope". Jeho kouzelné oko rozlišuje barvy s neomylnou přesností. Nikdy nebudete po napudrování vyhlížeti nalíčeně. Pudr jest přizpůsoben pokožce dokonale, a zdá se, že tvoří její součást. Pudr Tokalon jest míchán podle patentovaného způsobu s „krémovou pěnou". To způsobuje, že lpí na pokožce po celý den, dokonce i za větru a deště. Zkuste pudr Tokalon ještě dnes. Přesvědčte se, jakou okouzlující proměnu způsobí na vzhledu Vaší pokožky.

TOKALON

již 2 Rheila několikrát denně

osvěžují sportovce a vzpruží jej k většímu výkonu. Toto malé množství Rheila chrání též před nachlazením, které se snadno dostaví po zahřátí.

Obsah asi 35 gr.

V lékárnách a drogeriích pouze v pův. bal. za K 5·- a 9.-

6081

ŠTĚPÁNOVA HOŘKÁ BYLINNÁ PRO ŽALUDEK JEDINÁ

Láhve K 21·—, K 31·—. V lék. a drog. aneb přímo
Maltimelové závody, Příbram
Kdo objedná 4 velké láhve, tomu porto, obal nečítáme.

524

Dobrá hospodyňka je všeumělec

Dovede nejen to, čemu se naučila, ale dokáže i všecko, na co se jednou důkladně podívá. Umí vařit — ale uvaří i úplně nová jídla podle receptu. Šije, vyšívá, plete, háčkuje, sceluje, látá, pere, cídí, žehlí — dnes už i krásně přebarvuje DUHOU! Jen nahlédla do stručného návodu, přiloženého k barvám DUHA — a už má vzornou barvírnu doma! Provádí s DUHOU hotová kouzla! Tenhle krásný bordo svetr — věřte tomu — jen ten dříve zelený ne a ne se trhat! A ta barva byla tak okoukaná, že Vás v něm už téměř každý přehlédl. Dnes se za Vámi s obdivem ohlížejí. (Co dovede krabička DUHY za K 2·50.) Ten růžově rozkošný kostymek býval nevzhledně šedý. Ano, i to dokáže DUHA, spolčí-li se se svým druhem odbarvovačem DUHA-SLUNCE! Punčoch má ona hospodyňka zdánlivě do nekonečna. Ty vybledlé, ty nemoderní — prostě přebarvuje některým z desíti „punčochových" odstínů DUHY. I vyrudlé záclony si DUHOU-SLUNCE odbarvila a DUHOU přebarvila. A Vy to dokážete také. Pustíte se do toho teď, když sestavujete garderobu pro podzim. Proto otevřte dokořán skříně — vyberte všecko, co stojí za přebarvování — ať už je to vlněné, bavlněné, hedvábné, lněné nebo i z umělého hedvábí. Váš drogista Vám rád poradí, dá návod pro přebarvování DUHOU i když ještě DUHU nekupujete. Neboť: snadnější než dnes nové kupovat — je staré šaty „DUHOVAT"! A přebarvování je lehké jak praní! 140

Co můžeme péci bez omastku pouze s 1 vejcem a přece chutné?

Bramborový koláč:

1 vejce, 175 g cukru,
1/2—1 lahvička pečivového oleje s arakovou a citronovou příchutí dr. Oetkera,
trochu soli, 1 bal. prášku na omáčky s vanilinovou příchutí dr. Oetkera, asi 1/8 l odtučněného čerstvého mléka,
250 g vařených brambor (z předešlého dne),
250 g pšeničné mouky,
1 balíček prášku do pečiva dr. Oetkera,
100 g hrozinek nebo sušeného míchaného ovoce.

Vejce, cukr, koření a v troše mléka rozmíchaný prášek na omáčky postupně dobře smícháme. Prolisované brambory a prášek do pečiva smíchaný s prosátou moukou, přidáváme střídavě s mlékem. Použijeme jen tolik mléka, aby těsto šlo těžce se lžíce. Očištěné hrozinky anebo očištěné, odpeckované, na malé kostečky nakrájené míchané ovoce přidáme do těsta naposledy. Těsto dáme do dobře vymaštěné, strouhanou houskou vysypané bábovkové formy.

Těsto je hladší a jemnější prolisujeme-li je dvakráte přes síto

Doba pečení: asi 60 minut při slabém středním žáru.

Prosím vystřihněte!

Z ječné mouky

Do pšeničné mouky na pečivo můžeme vždy přidat trochu ječné mouky, aniž to bude znát. Pečeme-li housky do knedlíků, na žemlovku, různé karásky, přidáme 1/3 ječné mouky, ale je to znát. Pečivo z pšeničné mouky nabude, z ječné je ho méně. V severních státech pekou chléb jen z ječné mouky. Je těžší než náš, brzy tvrdne a drobí se. – Ječný výražek je dobrý na trhanec, omelety, slezské knedlíky, lívance i kaši.

V severních zemích připravují také známé národní jídlo, ječné placky. Do horkého mléka se rozdělá ječná mouka, přisolí. Těsto, trochu tužší, se vyválí v placku, nakrájí na čtverce, které se pekou na plotně při větším ohni. Jedí se horké, potřené omastkem.

Ječná kaše. Svařuje se buď mouka s vodou a mastí sádlem s cibulí. Také se může vařit mouka s mlékem a sladit cukrem se skořicí.

Vánočka. ¼ kg ječné, ¼ kg pšeničné mouky, 1 lžíce cukru, sůl, trochu žlutého prášku, 2 lžíce omastku, citronová kůra, 3 dkg zkynutých kvasnic, ¼ l vlažného mléka se zadělá v tuhé těsto a dá dobře vykynout. Pak se uplete vánočka a znovu vykynutá potře rozšlehaným vajíčkem a upeče v dobře vyhřáté troubě.

Kaše ze zelenin

Mrkvová kaše. 1/2 kg mrkve a 3 dílky perníku jemně ustrouháme, na omastku opečeme. Přidáme trochu vody, šťávu z půl osminy kg rajských jablek a vaříme. Na konec okyselíme šťavou z citronu a přikápneme mléka. Chceme-li mít kaši jako samostatný oběd podáváme ke kynutým knedlíkům.

Květáková a celerová kaše pro nemocné. Květák uvaříme ve slané vodě do měkka, přetřeme sítem, dáme na kastrolek. Zamícháme kousek nového másla nebo trochu máslové jíšky. Zředíme květákovou vodou, mírně osolíme a podáváme. Celer se jemně oloupá, rozkrájí a uvaří do měkka, přetře sítem na kastrolek, přidá kousek másla, trochu hovězí polévky, lžíce bílého vína, troška cukru, špetka soli. Povaří se a podává.

Z NAŠEHO JÍDELNÍČKU

Brukvová polévka. Oloupáme 2 větší brukve, rozkrájíme na kostky a vaříme v mírně osolené vodě do měkka. Zahustíme jíškou, okořeníme zázvorem, zakverláme žloutek s troškou mléka. Přidáme zelenou petržel. Můžeme zavařit krupicové noky, nebo podáváme se smaženou žemlí.

Zátkovy makarony pečené s uzeninou. 1/4 kg na menší kousky rozlámaných makaronů uvaříme v osolené vodě, dáme pak na usmaženou cibuli. Přidáme 15 dkg usekané uzeniny, lžíci protlaku a rajčat. Chvíli dusíme, pak dáme do vymazaného kastrolku, posypeme strouhaným tvrdým sýrem a zapečeme.

Halušky s kapustou. Uvaříme na čtvrtky krájenou kapustu v osolené vodě a usekáme na drobno. Na omastku zapěníme cibuli, zahustíme moukou, uděláme řídkou jíšku. Zalijeme troškou vody, aby byla zahoustlá omáčka. Přidáme usekanou kapustu, trochu soli a pepře. Uvaříme brambory, oloupáme, nakrájíme na kolečka. Dáme na vymazaný pekáček vrstvou brambor, na to kapustu. Vrstvy střídáme, zalijeme mlékem s rozkverlaným vajíčkem a do růžova upečeme.

VAŘÍME CELÝ TÝDEN:

Jakamarus před jídlem, stálé zdravý žaludek 1006

P	Oběd: Brukvová polévka. Jahelník. Večeře: Bramborový guláš s vuřtem.
Ú	Oběd: Kmínová polévka. Vdolky. Večeře: Hrachová polévka s karásky z vdolkového těsta.
S	Oběd: Bramboračka skleněná. Zátkovy makarony pečené s uzeninou. Večeře: Halušky s kapustou.
Č	Oběd: Polévka z ovesných vloček se zeleninou. Čočka na kyselo. Večeře: Bramborák.
P	Oběd: Polévka z rajčat. Buchty. Večeře: Nastavovaná kaše s cibulkou.
S	Oběd: Bramborová polévka. Tašky s povidly. Večeře: Kapustové haše.
N	Oběd: Polévka z kostí se strouhankou. Hovězí pečeně na zelenině s vínem a knedlíkem. Večeře: Opečený knedlík. Zeleninový salát.

PEPÍČEK JE MAZANÝ.
— *Spapej pěkně kašičku, Pepíčku. Dělala ji Pepina, je dobrá.*
— *Nechci. Není dobrá!*
— *Tak si tedy aspoň mysli, že je dobrá.*
— *Tak jo a ty si, dědo, zase mysli, že jsem ji spapal.*

JIŘÍČEK MÁ PRAVDU

Jiříček si zalhal a maminka, aby ho potrestala, začala hladit pejska. Jiříček to chvíli žárlivě pozoroval, pak se ale zeptal:

„Mami, máš raději pejska, než Jiříčka?"

„Zajisté, Jiříčku," odpověděla maminka. „Pejsek aspoň nikdy nelže."

Jiříček chvíli přemýšlel a potom nadhodil:

„To je pravda, mami, ale pejsek také nikdy nemluví pravdu!"

LEHKÉ

„Žáku Pinďousku, jmenuj mi nějaké domácí zvíře!"

„Pes."

„Dobře, ještě nějaké jiné!"

„Jiný pes."

ULIČNÍK

„Tatí, dnes jsem viděl koně, ten měl všechny čtyři nohy ze dřeva!"

„To není možné! Kdes ho viděl?"

„Na kolotoči!"

VTIPNÝ SYN

Mamince nebylo dobře od žaludku a napila se na noc koňaku. Když ji Ivánek líbá na dobrou noc, říká: „Maminko, ty ses dnes navoněla tatínkovou voňavkou."

VE ŠKOLE

Děti se učí rozkazovacímu způsobu. Jenča jej má utvořit z oznamovací věty: „Kůň táhne vůz." Bez dlouhého rozmýšlení vykříkne: „Hyjé!"

DOTAZ.
— *Pamatuj si, Pavlíčku, co říkali naši předkové: jez do polosyta, pij do polopita! —*
— *. . . a neříkali také spi do poledne? . . .*

Melantrich Kreslil Voborský (2).

POVAHA ŽENY PODLE BAREV OČÍ

Předkládám zde laskavým čtenářům, hlavně mužům, svá pozorování o společných povahových rysech žen, jichž barva očí se shoduje. Prosím posuďte:

OČI ČERNÉ: Tyto oči patří ženám velmi temperamentním a vášnivým. Ženy této barvy očí jsou výbušné, svéhlavé a rozmarné. Jsou to ženy společenské a umějí dobře milovat. Mají rády peníze a flirt, veselí a s oblibou vyhledávají staré, ale bohaté muže, které samozřejmě klamou. Lásku dovedou obratně předstírati a dohánějí muže k sebevraždám, když předem je připravily svou velkou náročností a chytrostí o peníze i o čest. K těmto

ženám nehodí se muž slaboch, neboť muž takové ženy má největší chance býti v brzku pod pantoflem. Stane-li se muži nehoda a finanční ztráta, opouští ho tato žena, bez ohledu a s lehkým srdcem, bez výčitek svědomí. Tato žena hodí se do společnosti, vináren, divadel, kaváren atd. Nejméně ji lze viděti v kuchyni, kam se také nehodí. Muži, pozor!

OČI ZELENÉ: Ženy těchto očí jsou pravý opak žen černookých, ale musí to býti oči čistě zelené. Štěstí také je, že takové ženy jsou dosti vzácné, neboť jsou velmi chladné a pro temperamentní muže nežádoucími manželkami. Jsou dumavé a samo-

tářské, uzavřené, apatické. Půvabem a duchaplností nevynikají, ale často více domýšlivostí. Sklony: sentimentálnost, melancholie, hysterie, sklon k sebevraždě a náboženskému šílenství. Tato žena hodí se do kláštera.

OČI MODRÉ: Žen těchto očí jest snad nejvíce. Dovedou se ke všemu, a ke každému dobře přizpůsobiti. Jsou citlivé a jemné, a hodí se do domácnosti i společnosti. Svého manžela dobře representují a zamlouvají se svou duchaplností, inteligencí a dobrými společenskými způsoby. Nejsou vášnivé, ani však chladné, a také mnohdy bývají

svému manželu více kamarádkou než milenkou. Jsou to ženy pravé, vynikající roztomilostí a něžností, ale bez přehnané vášně. Odpouštějí i nevěru, a tak snadno svého manžela neopustí. Jsou to ženy osudové, které i krále okouzlily, a světové dějiny obracely. Taková žena se hodí pro vše dobré, pro domácnost i společnost, a vřele ji mužům doporučuji pro její inteligenci, hospodárnost a roztomilost. Je hodná, ale nepřehání to.

OČI ŠEDÉ: Jsou to ženy rozumu a inteligence, vážné a praktické. Mnohdy málo půvabné, ale zato duchaplné. Nemilují pudry, tanec, nevázanost a povrchnost.

I zevnějšek bývá mnohdy věcí vedlejší. Dobře vše předem promyslí, než něco učiní nebo koupí, a to ještě vždy jen věc praktickou. U manžela umějí si vždy získati vliv a nehledí u něho tak na krásný zevnějšek a vysoká ramena, jako spíše na čest a charakter, a krásný duševní život. Muž, který se s touto ženou ožení, neprohloupí, protože taková je muži pravým dobrodiním, dobrou věrnou ženou a matkou jeho dětí. Též jest svému muži rádkyní v jeho životě. Je nepostradatelná pro toho, kdo chce v životě něco dokázat a získat karieru.

Taková žena hodí se pro domácnost, obchod, kancelář atd.

OČI HNĚDÉ: Ženy těchto očí jsou ženami dobrými a dobrými matkami. Inteligence je často u nich podprůměrná. Jejich chybou je, že jsou příliš důvěřivé a stávají se často obětí chytráctví. Jsou obětavé a věrné, se psí oddaností, a za svou láskou jdou třeba na konec světa. Přinášejí každou oběť a dovedou odpouštěti rychle. Příkoří na nich učiněná zapomínají. Muži jich často využívají a je opouštějí. Hodný muž může s touto ženou žíti šťastně a spokojeně až do konce života. Snášejí často trpělivě hrubé nakládání, mlčky, bez odporu, od osob silnějších povah. Peklo na zemi mají provdají-li se za surové muže. Samy se trápí, když třeba nevědomě druhého se dotkly. Taková žena se hodí, jako dobrá hospodyně, pro domácnost a rodinu, a k hodnému neenergickému muži, kterému není na závadu, že se

Melantrich Kreslil Příbramský.

nehodí do společnosti pro její smutnost, neobratnost a plachost. Hledejte je pro jejich nezáletnost a, muži, mějte ohled s takovou hodnou a věrnou ženou. *Zklamaný.*

Poruchy ženské duše

Tělesným projevem dozrání pohlavních žláz jest **menstruace**, čili měsíčky nebo perioda. I u normálních žen vidíme často v době před měsíčky i za nich nápadnější změny tělesné i duševní. K obvyklým příznakům náleží zemdlenost, bolesti v kříži, tíže v nohou, otoky kolem kotníků, častější močení, náladovost, stísněnost, pláč, domněnky žárlivecké a nespavost. U neurotických nebo k duševním poruchám disponovaných žen docházívá k závažnějším poruchám a silnějším změnám, které někdy hraničí až na skutečné choroby a jsou zvány menstruačními psychosami. Projevují se vzrušeností a zmateností, stavy maniakálními a stísněnostmi (depresemi). Žárlivost, vyskytující se u normálních žen, bývá u žen disponovaných zesílena. Nedůvěřují svým mužům, podezírají je bezdůvodně z nevěry, vyvolávají rozmíšky a skandály, nedají se přesvědčiti. Teprve po skončení periody se uklidňují, ale při nejbližší menstruaci podléhají chorobě znovu.

Jako počátek pohlavní dospělosti má velký význam pro duševní život ženy, tak působí i zmizení funkce pohlavních orgánů na její tělesné i duševní pochody. Již u normálních žen objevují se v **klimakteriu** duševní poruchy, tím spíše pak jsou zastiženy osobnosti disponované. Dochází jmenovitě k poruchám citového života, a to ve formě různých neuros, ano i závažných duševních stavů.

V prvé řadě jsou to zase neurotické potíže, změny nálad a hnutí mysli. Ženy se stávají dráždivé, přecitlivělé, nesnášenlivé, často i zlé až zuřivé. Nejnápadnější a pro dobu odkvětu velmi příznačné jsou stesky hypochondrické. Postižené bedlivě pozorují sebe menší tělesné potíže, zakoušejí je velmi silně, mají úzkost před vznikem různých chorob (jako rakoviny) a zbytečně se děsí šílenství.

Častou formou duševní poruchy v tomto údobí jest též deprese. Nemocné jsou ve špatné náladě, nic jich netěší, nemají chuti k životu, stěžují si na snížení pracovní schopnosti, nezájem, sklíčenost. Vzácněji se objevují **bludy úkorné,** k nimž patří zejména obviňování okolí ze špatného zacházení, ubližování, schválností.

Velmi často se stává, že u žen v době přechodu docházívá k změně charakteru, aniž předcházela duševní porucha. Objevují se zejména nesnášenlivost, zloba, radost z cizího neštěstí, panovačnost, snaha ubližovati, vztahovačnost a jiné nepěkné rysy charakterové. Ježto do klimakteria matky často spadá doba, kdy provdává dceru nebo žení syna, uplatní se často pozměněné charakterové rysy matčiny nešťastně i v manželství dítek a vzniká tak typ **zlé tchyně,** tolik zesměšňovaný a přece tak pravdivý.

(Věda a život, VI. roč., č. 3.)

MUDr. R. POPKOVÁ.

Obávaná racionalisace

Požadavek domácí racionalisace je pro mnohé hospodyně, zejména pro ty starší, stále a stále pojem zcela nepřívětivý, násilný a odosobňující ženinu práci. Připadá jim, že pracovat podle programu a ne podle nálady bere radost z práce. Že moderní poloprázdné byty ztrácejí útulnost, že normalisovaný nábytek, nádobí činí z domácnosti pouhé dílny a ze ženy pouhý živý stroj.

Zapomínají, co v racionalisaci, ekonomisaci domácí práce je dobrého, pokrokového, nového: zlepšení, zjednodušení, zlevnění domácího provozu, dar mnohem větší svobody ženě, ušetření jejího zdraví, její společenské povznesení nad dosavadní úroveň Popelky, resignované domácí batolilky, která klesala pod přívalem těžké, často té nejzbytečnější dřiny, tvor stále otupělejší, přepracovanější.

V nechuti starších žen je ovšem mnoho osobního, ženského citu a soucitu.

Má zlatá kredencko se sloupky a věžičkami, dáš mi sice každou sobotu hodinu práce než tě umyji, ale hospodaříme spolu již třicet let, snad bych tě nevyhodila nebo nenechala předělat na nějakou moderní bednu, které se říká úsporná kredenc? Mé drahé, plyšové záclony, přece ještě tak zachovalé, dečky na kanapi, kuchyňské rechny s nádobím.

Kdyby každá taková maminka věděla, co se stane po její smrti s její kredenckou se sloupky, s plyšovými záclonami, s dečičkami na kanapi, tu chvíli by jim sama uspořila jejich hanebný konec a sobě ušetřila hodiny práce, temna a nepohodlí.

Jiným, i mladým ženám připadá, že racionalisace domácnosti je cosi sobeckého. Počítat, kolik denně udělám kroků, pohybů, chtít při práci sedět, žít mezi holými stěnami, když jsem tu přece od toho, abych pro svou rodinu a domov pracovala ze všech svých sil, s radostí a bezmezně!

Špatný názor! Co je moudřejší? Poslechnout rady tisíců dobrých, moudrých snaživých hlav celého světa a těžit pro sebe z jejich nadání, přehledu a zkušeností, či se řídit jen svou umíněnou hlavou a již ve čtyřiceti letech být malým životním invalidou, poraženým svou nepotřebnou obětavostí?

Toužíme po novém světě, po nové, čisté atmosféře. Je v zájmu nejen ženy, ale i její rodiny, aby se této atmosféry nehrozila, nýbrž si ji přála a nikoliv s nechutí, ale s optimismem se jí blížila a poddávala. Nová doba národa, lidstva, vlastních srdcí.

Vilma Meisnerová.

Duhové bubliny

Zbyteček maminčina mýdla, trochu vlažné vody a pěkné, silné stéblo slámy — a máte zázračnou vodičku skrytého kouzla.

Jen hezky rozpustit a rozmíchat, aby hodně pěnila! Aby byla hezky velká a hlavně co nejduhovější!

Malá bublina roste, jak se jí přidává dechu, a nakonec se rozprskne, i kdyby byla sebebarevnější! To už je osud mýdlových bublin.

Ale i pouštění bublin nakonec omrzí a pozornost se dostane větrníku; v ubývajícím létě je to první předzvěst podzimu.

Foto Frant. Hracha.

V podzimním slunci

1777

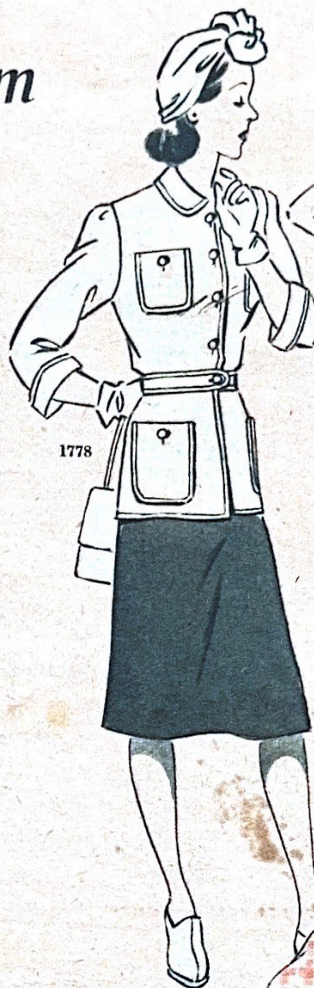
Č. 1777. Tento model můžete snadno zhotoviti z odložených letních šatů. Spodní část kazaku a rukávů je ze vzorovaného hedvábí. Sukně, sedlo a vrchní část rukávů jsou z jednobarevného materiálu. Spotřeba: 2 m látky jednobarevné, 1·5 m látky květované. Střih vel. 0 a I. je za K 7·—.

●

Č. 1778. Praktický kabátek z jednobarevného plátna nebo lehčí vlněné látky, který se může nositi i přes šaty. Spotřeba: 2·5 m látky, 70 cm šír. Střih vel. I. je za K 5·—.

●

Č. 1779. Jednobarevné hedvábné šaty kombinujeme řaseným dílem z potištěného hedvábí. Spotřeba: 2·5 m látky jednobarevné a 1 m látky květované. Střih vel. I. a II. je za K 7·—.

1778

1779

1780

1781

Č. 1780. Volný kabátek ze světlého plátna, který doplní jednoduché šaty. Spotřeba 2 m látky, 90 cm široké. Střih vel. I. je za K 5·—.

●

Č. 1781. Vlněné šaty, kombinované z jednobarevné a kostkované látky. Spotřeba: 1·25 m látky jednobarevné, 140 cm široké a 75 cm látky kostkované. Střih vel. 0, I. a II. je za K 7·-.

●

Č. 1782. Elegantní šaty z lehké kárované látky se zvonovou sukní. Spotřeba: 3 m látky, 140 cm široké. Střih vel. I. a II. je za K 7·—.

●

Střihy dodá Evin závod, Praha II., Jindřišská č. 5. Poštovné a obal činí K 1·50.

1782

Kreslila Růžková.